

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,**
- **пуномоћник оштећених Милена Васић,**
- **сви оптужени,**
- **браниоци, адвокати Здравко Крстић, Градимир Налић, који ће на овом претресу мењати и адвоката Јасмину Живић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Зорко Борис, који ће на овом претресу мењати и адвоката Ђорђа Калања, Гордана Живановић, Слободан Живковић и Бранислава Фурјановић.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес се наставља у 14 часова и 42 минута.

НСТАВ АК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

Констатује се да ће саслушање сведока Петра Вулете бити обављено путем видеоконференцијске везе успостављене са Жупанијским судом у Вуковару у присуству судије Јадранке Курбел.

СВЕДОК ПЕТАР ВУЛЕТА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, колегинице Курбел. Да ли се чујемо?
Судија Жупанијског суда у Вуковару, ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Добар дан, још један пута, ја Вас чујем добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође и ми Вас чујемо. Реците ми, да ли је сведок у судници код Вас?

Судија Жупанијског суда у Вуковару, ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Јесте, сведок је овде. Ми смо узели особне податке и што се нас тиче, можете почети.

СВЕДОК ПЕТАР ВУЛЕТА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вулета, да ли су Ваши лични подаци, од оца Фабијана, умировљеник, адреса Вуковар, ул. Николе Тесле број 10/6, место рођења Шушар, општина Зеница, 1960. годиште?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам прочитати податке за све оптужене, па ћете ми Ви рећи, да ли сте у сродству или у завади са неким од њих – Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Госпођо, само мало, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Госпођо суткиња, већ смо то установили да нисам у сродству ни са ким од оптужених или окривљених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас чула да Вам је судија Јадранка Курбел већ прочитала податке за све оптужене који су овде оптужени и да нисте ни у сродству ни у завади ни са ким.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ни са ким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пред овим судом се води кривични поступак против ових четрнаест лица, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Пре него што кренете да дајете исказ, положићете заклетву тако што ћете поновити речи које Вам будем ја рекла – заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Заклињем се да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: О свему што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: И да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешиој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Против ових лица се води поступак за догађања у месту Ловас у периоду октобар – новембар 1991. године. Предмет овог оптужења је напад на Ловас, дешавања у месту од напада па надаље и минско поље. Испричаћете суду све што је у вези тих дешавања Вама познато и ја овде имам четири изјаве које сте Ви већ раније давали, први пут пред Жупанијским судом у Ријеци, 26.02.1993. године, други пут сте пред истражитељима Хашког тужилаштва давали изјаве 03., 04. и 05. фебруара 1996. године, трећи пут сте дали 02.10.2003. године на главном претресу који је вођен, уствари још увек се води у Жуанијском суду у Вуковару и по замолници овог суда сте давали исказ. Ево сада су нам рекли да има неких техничких проблема, па ћемо застати за пар минута, да се то отклони.

Ево да наставимо тамо где смо стали. Значи, рекла сам да суд овде има четири Ваше изјаве, пред Жупанијским судом у Ријеци, пред истражитељима Хашког тужилаштва и две изјаве из Жупанијског суда у Вуковару од 02.10.2003. и 23.11.2007. године. Господине Вулета, да ли остајете при свим овим Вашим изјавама које сте већ дали до сада?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли да испричате суду све што је Вама познато у вези ових догађања и посебно да се осврнете, да ли Вам је позната улога оптужених у овим дешавањима, везано за напад, за дешавања у Ловасу и догађаје на минском пољу. Изволите.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ево, ја сам, спавао сам у то време код једног пријатеља у Ловасу, значи нисам спавао у својој кући, баш из тог разлога што сам се бојао неких људи, знао сам да нису у Ловасу, да су, прича је таква кружила околу, колала да су негде у Србији, да су виђени у Товарнику, да овако, да онако и из тог разлога ја сам се бојао спавати у својој кући, тј. у кући у којој сам живео, становао сам код пунца и пунице са супругом и са двоје деце. Наиме, спавао сам у кући код пријатеља Јосипа Кувеждића и тако сам дочекао и дан напада код тог пријатеља. То је било `10.10. ујутру у, не знам колико је било отприлике, сада се више не сећам, око шест, пола седам, седам сати, кренуле су падати гранате по селу и нисам знао стварно у том моменту шта би направио, да ли да бежим, питао сам Јосипа, шта ће он направити, он је рекао да он неће напустити жену и децу. Ја сам кренуо вани, међутим, већ сам чуо гласове по улицама, доброљаца који су напали село. Било је пуцања, било је, псовања, галаме, стварно сам се у том моменту уплашио и нисам се усудио изаћи. И остао сам код Јосипа у кући и тако сам и дочекао 12.10. У јутро око седам сати, пола осам, дошао је

покојни Мирко Пемпер са пушком и са униформом бивше ЈНА по њега, јер је сазнао да је он у селу и тражио га је, пошто им је он као требао, као електричар, шта ја знам, да би оспособио неке агрегате, овако, онако и у том моменту и ја сам се појавио на вратима. Мирко ме питао, шта ту радим, рекао сам да сам се ето ту затекао и тако и каже, «морамо поћи у село, пријавити се, као нико нам ништа неће, власт је нова успостављена» и тако смо и направили. Он је био иза нас, нас двојица смо ишли испред њега. Дошли смо до зграде задруге, како се то некада звало машинска радиона. Ту нас је довео код Радојчић Милана који се представио као, дословце тим речима, да је он командант територијалне одбране у Ловасу, неће нам као нико ништа направити, сигурни смо, морамо их слушати и за почетак су нас послали да очистимо неке учионице у школи, да се ту треба, наводно војска спремити, спавати и шта ја знам већ како и после тога тај исти Радојчић ми је рекао да могу као отићи кући, с тим да се морамо означити са, на левој руци са белим крпама, ставити неке беле траке око руку, тако да се зна да смо ми Хрвати. Мени је у том моменту све било јасно, да ми нећемо добро проћи, јер били смо означени као и Жидови што су били у Другом светском рату. Јавио сам се код пунца да сам жив, да сам здрав, јер само ми је пунац био код куће у то време и он је рекао тада, «тражио те и Жељко Крњајић, питао је за тебе и рекао сам да ниси ту, питао је где си, рекао сам да не знам» и тако. Вратио сам се назад и наставили смо чистити ту учионицу у школи коју смо били и започели. Онда смо носили неке тамо кревете и тако, углавном, до 17.10. ништа се велико није дешавало, колико сам ја знао, нисам се пуно ни могао кретати, нити смо смели се кретати, био је полицијски сат у то време. Једино смо се морали јављати на те радне обавезе, дужности, чистили смо по селу запаљене куће, запаљену стоку и тако. У то време сам и чуо тада тих дана ко је све убијен, отприлике на који начин, где је убијен и овога, 17.10. запаљена је била зграда погона «Борово» које је на улазу, почиње одмах иза задруге, иза економије задруге и послали су нас, не сећам се сада колико нас је било, да као кренемо гасити, закачили су један трактор и цистерну са водом, да кренемо гасити тај погон. Када смо се спуштали низ брдо у центру села, како то кажу, низ централу, знају ови Ловашчани о чему се ради, овога, наишао је Мићо Девчић или Милан Девчић, како Ви кажете његово пуно име и презиме и рекао је да не морамо ићи гасити, зграда је већ изгорела. Наравно, гамо су била лепила и кожа, синтетички материјали који лако горе, лако су запаљиви и само нам је рекао, «зашто сте то запалили, пичка вам матерна, сада ћете мој курац јести, нећете имати где радити, нећете имати од чега живети». Говорим онако да би Вам било све јасније, дословце од речи до речи што је ко говорио, на који начин. Вратили смо се назад у центар села. Е онда

су рекли да морамо ићи гасити, точније, не гасити, него бранити друге куће, јер је била запаљена кућа од неких Балића, Алојза Балића и не знам како су му се родитељи звали, а до њихове куће је била кућа од Милана Воркапића. Да не би сада та кућа од Воркапића била запаљена, само смо смели поливати горе по крову и то је тако прошло и спречили смо да се тај пожар не рашири на друге куће и вратили смо се поново пред зграду задруге и у то време је, ја се и не сећам сада ко је био, дошао је и рекао само да са нама треба доћи, одржати један састанак Љубан Деветак и да се нико нигде не сме удаљити и тада сам видео, долази војна полиција. Они су нас опколили са свих страна, долсовце, било је са једне стране, са друге стране улице, сви улази, сви беже, улазе у дворишта, где год је који улаз био, поставили су војног полицајца, тако да нико није смео, нити је могао куда побећи ни отићи.

Потрајало је то до неког, па већ је почео мрачак падати када је се појавио Љубан Деветак. Он је ушао у то задружно двориште, а нас су онда натерали све унутра, једног по једног, претресали, батинали на улазу, узимали су све што имамо код себе, да наводно не би имали оружје и тако те ствари. Све су поставили да седнемо доле, у првом моменту сели смо доле на бетон. Е онда се појавио један од тих војника и рекао да донесемо из кухиње задруге клупе, да седнемо на клупе, да нам се усташке гузице не смрзну. И дословце Љубан Деветак је рекао овако: «Ми ћемо сазнати ко пуца ноћу», наводно да је њих неко узнемиравао ноћу, пуцао, да је, ако се не буде те ноћи, када ми будемо затворени, пуцало, значи да је неко од нас и мораћемо рећи ко је, а ако се буде пуцало, ми опет морамо рећи ко је, морамо знати ко је. И поседали смо на те клупе и онда је рекао дословце овима који су остали нас чувати, «немојте гледати, ко се буде мрднуо, пуцајте у све и ударајте све редом». Остали смо седети на тим клупама целу ноћ. Једног по једног су одводили у кухињу, тј. у трпезарију задруге, ти који су нас остали чувати, ту је био тај и Петроније и неки Марко из Новог Сада, по именима, ја, ништа ми не значе. Ударали су, ишли су дословце иза леђа, један се само, нажалост на нашу несрећу, била је и ноћ таква да је месечина дословце била, све се видело, као оно што се каже, може се уденути конач у иглу, малтене. И ако се мало само почешеш, онај из ходника из задруге који је пазио са пушкомитраљезом, само виче, каже, «е онај се тамо мрда» и овај када крене доле, онда гледа ко је, имао је једну челичну шипку са наврнутом матицом на тој шипки и онда крене, удара редом. Удари једнога, јел овај, каже, није, онда удара следећег и тако све једнога по једнога. Људи нису могли отићи ни у тоалет, ако су тражили да иду мокрити или не знам ни ја, зато су добили батина. Акок су се почешали, добили су батина. Ја сам био те среће, могу рећи, да сам добио само пар удараца са том шипком по леђима, ништа више, до

ујутру. Ујутру када се појавио Деветак и видели смо врата капије задруге су, када су се отворила, да је пред задругом постројен био вод или колико, не знам ни ја, војника, овако у маскирним униформама, имали су неке комбинезоне, а прича је и пре тога кружила да су то неки наводно специјалци, нишки, већ не знам ни ја како и који су били, углавном тих дана сам видео пар таквих само војника. Тада су били сви тако обучени. Њихов заповедник је или командант ко је био, капетан, шта је био по чину, не знам, он је био са Љубаном Деветаком, они су једнога по једнога прозивали, именом и презименом, јер су нас ту ноћ све пописали по имену и презимену и како је кога прозвао, Деветак је био тај који је одређивао ко ће ићи на леву страну, значи међу те добровољце који су људе батинали, то је било њих шест, седам добровољаца који су стали у круг. Неке су боли ножевима, неке су тукли челичним шипкама, цевима, људи су летели, дословце у кругу једном пречника три метра, четири метра, од једног до другог тог добровољца, када га удари, овај одлети на другу страну, дочека га овај, па га овај. На тај начин су људе тукли. Молио сам Бога да не спаднем у ту групу људи, морам рећи онако како је, који ће ићи на ту десну страну. Када су прозвали моје име и Деветак се зачудио, јер пошто је он иначе био из Ловаса, и родитељи су му били из Ловаса, живео је некада у Ловасу, питао је «ко си ти»: Ја сам рекао да сам од Марка Ходака зет, сматрајући, пошто је био од мога пунца трећа кућа, четврта, некада, некада су његови родитељи ту живели, па сам сматрао да вероватно га позна и можда на неки начин или заштити или неко ће бар рећи неку реч за мене, а сви знају, могу потврдити да никада ни са ким нисам био у завади, ни са ким се нисам качио ни свађао, ја сам у тај Ловас дошао, доселио сам се, оженио и ту сам дошао живети, никоме никада ништа нисам нажао учинио и сматрао сам исто да ни мени неће тада нико ништа учинити. Међутим, он ме је одвојио на леву страну. Сео сам на те клупе, међутим, у истом моменту је дошао Петроније и дошао је неки тај Марко који је ту ноћ батинао и рекао ми је као да се браним. Каже, «ескивирај», нисам знао о чему се ради. Рекао сам, оно, у првом моменту ја сам се правио мало онако, што се каже, блесав да не знам о коме се ради, јер нас је ту више седело на тим клупама. Када је он почео скакати предамном, ја сам схватио да се ради о мени онда и подигнем главу, каже, «теби говорим, пичка ти матерна, усташка, ескивирај»: Ја кажем, «шта ћу ескивирати»; ударио ме је шаком, дословце у главу, пао сам доле и више можда него што ме болело, надајући се да ме више неће тући ако паднем. Међутим, онда је скочио и овај други., почео ме ударати ногама, почео ме ударати кундаком, пушком и ајде, оставили су ме ту на миру. Након тих батина сео сам поново на клупу, људе су ове и даље батинали и онда су нам рекли, идемо ван села. Наиме, морам рећи

то да је ту ноћ када су нас затворили у то двориште задруге, да је Петроније изашао и рекао, овако, покојноме Златку Божићу, званом «Црни», «покупи новце од свих ових који су ту, код кога нађем један динар, заклаћу га»: Све новце које смо имали код себе, све смо морали дати. Неки су људи имали по пар тисућа тих динара тадашњих или чак неко је имао марака код себе, ја сам имао нешто марака, нешто динара, све сам то морао предати и чак сам имао и неких малих ситних тих, што се каже, динара, кованица у цепу. Када сам то кренуо водити, јер надајући се да стварно не смем оставити ништа код себе, дао сам то Златку да му преда. Он је у том моменту то видео, па ме ударио, као «јебем ти матер усташку, јер ти мислиш да сам ја просјак», када сам кренуо давати те, тај ситниш. Углавном, све су нас ту измалтретирани, истукли. Неки људи су толико били претучени, да им је дословце била разбијена лубања, биле су рупе на лубањи. Ви то можете веровати или не, али знају људи о чему се ради. И ти који су то радили, тај исти Петроније и тај Марко из Новог Сада, покојни Јосип Туркаљ имао је дугачку косу, њега су дословце бајонетом ошишали. Када су га ошишали, дословце се видела рупа на глави. Тај Јосип Туркаљ је умро у стационару у Шиду, након минског поља.

Онда су нам рекли да идемо ван села звати оне који пуцају и они који су побегли и морамо их дозвати да се врате у село да предају оружје. Кренули смо у тој колони тако. Са једне и са друге стране су били ти војници наоружани, наводно ти, како су рекли, специјалци. Ја опет кажем, не знам ко су били и шта су били, из којег су одреда и шта су били у војсци, да ли су били активни војници, ја бих рекао да су били добровољци и на излазу из села, код куће Марије Туркаљ, тога се сећам добро, како смо ишли у тој колони, покојни Јосип Бођанац, толико је био човек избоден да није могао више ходати, сваки његов граг где је стао, стопало, оцртавало се од крви, целим путем. Он је у том моменту дословце рекао «ја даље не могу». Војник који је био њему најближе, најближи до њега, рекао је, «остани, убићемо те». Каже, «уби ме». И човек је застао и ја сам само питао, да ли га ја могу проћи. Каже, ако можеш, проћи, ако не можеш, остани са њим. Наравно да сам га прошао. Нисам направио можда четири, пет корака, чуо сам рафал и окренуо сам се, дословце да видим, видео сам Јосипа Бођанца у каналу, лежи мртав. И дошли смо до излаза из села, до те несретне детелине, поред цесте, рекли су нам прво да кренемо према винограду Јакше Пољака и да зовемо оне који су побегли, да врате оружје. Нисам звао никога, јер никога нисам имао, ни од родбине, ни од пријатеља, нити сам знао да се ико скрива ту, нисам никога ни звао. Питао ме један војник, зашто не зовем никога. Рекао сам дословце да немам никога, да нисам из Ловаса. Одмах ми је рекао да ће ме убити, шта ти радиш ту када ниси из Ловаса.

Рекао сам да живим у Ловасу, али нисам Ловашчанин, да сам тек пар година у Ловасу. И када смо дошли већ скоро до краја тог винограда, онда су нам рекли да се спустимо, дословце, један по један, тако да ту њиву пресечемо на пола и да кренемо према задруги, према згради погона «Борова». Ухватили смо се за руке, како су нам рекли и наредили су нам да косимо ногама по тој детелини, значи да машемо ногама левом па десном, наизменце. Међутим, неко је у том моменту онда схватио о чему се ради и рекао је да су ту сигурно постављене мине. Наравно да смо се ми ускомешали и уплашили. Није прошло дуго, ја сам чуо експлозију и видео сам човека како лети дословце кроз зрак. Тада нисам знао о ком се ради, то је био покојни Краљевић Ика, како су га звали. У том моменту су почели викати да не смемо залећи, да не смемо бежати, јер та војска која је била ту, једним су делом били на цести, а једним делом су били иза нас, отприлике педесетак метара. Чим је експлозија прва настала, почели су пуцати по нама. Ја сам видео да је враг однео шалу и ја видим да нико не стоји, остало је можда нас пар је остало стајати усправно. Дословце, ја сам остао такав, зато што сам се укопао, био сам у шоку и схватио сам, уствари, да ће ме гарантујем погодити ако останем стајати. Бацио сам се у траву, у ту детелину. До мене је био покојни тај Златко Божић, са леве стране, трбух му је био скроз разнесен. Он је почео запомагати, да га дођу убити. Псовали су, викали су, «јебем ти мајку усташку, шути, замукни, овако, онако»; почео сам га и ја молити дословце да ушути. Ако дође, почеће пуцати по свима редом. И чуо сам недуго после тога кораке кроз детелину и човек репетира пушку и испали рафал у њега.

Када се то све смирило, рекли су нам да се устанемо који смо здрави, читави, ко може ходати и да крене према, да се спустимо још ниже према цести, али да наставимо опет истим тим поступком, значи држати се за руке, косити ногама кроз ту детелину. Међутим, опет смо наишли на мине. Први је наишао покојни Ђука Пољак и рекли су му да је мора раставити и човек је растављао мину, али није знао како. Сада ако ја Вама кажем да је био један војник на цести који је њему рекао како се та мина раставља, можда ми нећете веровати, а можете питати друге, то је истина. Други војници су му јебали мајку, «јеси нормалан, пусти, пичка им матерна усташка нека изгину»: Он је дословце све објаснио човеку покојном том Ђуки Пољаку и свима редом и тако даље, на тај начин да му објасниш како мина изгледа и он је даље говорио поступак како се мина раставља. Наравно да нико од нас то није знао радити, нити смо, тако смо и раставили, ја сам био један од њих који је раставио две. Ја се не сећам тога ничега.

Када се тај поступак завршио, онда су рекли да изнесемо рањене из те детелине, мртви су остали. Једини је био још Љубо Солаковић,

задњи је био до винограда, видео сам да је он једини остао и ја сам га изнео. Сећам се само да је један војник викао на мене, «остави га, пичка ти матерна усташка»; јер су за њега сматрали да је он највећа зенга, усташа, јер је човек био болестан, нема косе на глави, нити се брије, нити је, једноставно нема косе, има неку болест и коса му уопће не расте. И ја сам и тог Љубу Солаковића изнео и када сам га изнео, онда сам добио батина зашто сам њега изнео. Када смо поседали у канал, окренути леђима према цести, човек хода иза нас, иза леђа војник, јебе нам мајку усташку, зашто смо се бацали на мине, зашто смо скривали мине, зашто смо поставили мине. Ја Вама кажем цигарете, ви тако, наш је војник погинуо. Ја стварно нисам знао о чему се ради, наводно да је један војник рањен, а на који начин је рањен, ни то не знам. И у то је дошао један камиончић, мислим да је неки «тамић» који је покупио, потоварили смо ове који су били рањени теже и њих су одвезли, куда их возе, то нисмо знали, али једноставно камион је отишао ван села, а нас су поново у колони вратили назад и затворили у то исто задружно двориште где смо и били, ту ноћ провели.

Ове жене које су радиле у кухињи, виделе су о чему се ради, знале су и да смо жедни и гладни, међутим, ја, верујте ми, једино сам попио, не знам ни ја колико воде, од страха, нити сам јео, све ми се гадило, све ми се смучило, видиш те мртве и од страха, нарезали су тамо неке сланине као да једемо. Ја стварно нисам ниједан залогај узео. Е онда се појавио неки Никола, тако су га звали, био је, имао је засукане рукаве на маскарној кошуљи, скроз до, малтене, до рамена, огроман човек, негде можда, оно што се каже, два са два и зграбио је, дословце једну секиру из пања и рекао је да ће нас побити, пичка нам матерна усташка, да ће нас поклати и ту је се нашао један од тих војника и рекао, не сме их више нико дирати, дословце тим речима и затворио нас је у тај хангар. Међутим, овај је провалио у хангар и почео тамо витлати са том, ја не знам стварно како је он са још двојицом војника успео њега спречити да он нас дословце тамо не измасакрира са том секиром. И рекли су још само да морамо, нас шест, седам ископати испред школе. Извадили смо један борић, наиме, радили смо само оно што нам говоре и рекли су, извадите тај бор, ископајте ту један ров. Стварно не знам ни зашто, из којег разлога смо ми то радили, ми смо тај бор извадили, ископали тај ров и онда се појавио Продановић Ђуро и рекао да ће нам исписати пропуснице, ко хоће може ићи кући спавати, али сутрадан да се поново врати назад на радну обавезу, а ко хоће може спавати у кући код Мирка Милића, то је дословце друга кућа од, тј. прва сада од амбуланте, или од Дома културе, како се некада звао. Ја сам рекао, ако могу ићи кући спавати, нека ми да пропусницу до куће, а ако ће ме неко убити, нека ме убије дословце у кући, не да ме убије не знам ни ја где, па да се не зна

где су ме бацили. Ови су други остали спавати у тој кући, ја сам отишао и рекао ми је тада дословце, тим речима, Мирко Рудић, «нисам знао да си и ти био на минском пољу». Он је стајао испред зграде полиције, а рекао сам, «као што видиш, јесам», био сам сав крвав и изударан и плав и у модрицама и, рекао је, «неће те више нико дирати, можеш ако хоћеш ићи кући»: Рекох, «добрио сам пропусницу, ићи ћу»: Каже, «ујутру када будеш ишао на радну обавезу, јави се мени, ићи ћеш са мном»: И тих дана, ја сам пар дана стварно дословце тако ишао са њим и он је имао неку функцију, а коју је имао, ја не знам, стварно никада нисам ни успео сазнати, тако да мислим да је имао представу о нечему о чему је имао. Знам да је Љубана Деветака стално возио он особно, човек је живео слободно, кретао се у Вуковару, живи свој живот, нико га не дира, да је човек, бар би знао где су они који су нестали. Мислим да би то могао се договорити са господином Деветаком и да каже дословце где су људе затрпали и где су их побили.

Нисам никада могао схватити из ког разлога се то све десило. Знајући да је међу убијенима био и покојни Ђука Лукетић и његов брат Анте и његов отац Петар, а венчани кум господину Девчићу је био баш тај Ђука Лукетић и онда сам знао да ту нема милости, да они не познају, да су они дословце огрезли у крви и да неће имати милости ни према коме. После тих, након тих дана наставиле су се те радне обавезе, а људи су неке саслушавали, неке су као пар дана је настао неки мир. Ја сам добио, рецимо, ту обавезу да идем у шуму товарити дрва и ишли смо и по киши и по блату и није било стајања, дословце, свако је имао од тих људи који су били у униформама, неку обавезу, ко је био задужен, рецимо за такве задатке је био задужен Боро Зораја или Слободан Зораја. Сећам се један дан када смо ишли, вратили смо се по киши, довели смо дрва, он каже, «шта још нисте, колико сте довели». Када смо рекли колико смо довели, каже, «па то је мало, морате ићи назад у шуму»: Вода се цедила из наших одела, није дао да станемо. А увек смо имали пратњу, са нама су ишли, ја кажем, четници, дословце, добровољци који су имали дословце кокарде на капама и на обележјима својим. Ви мени не морате веровати, ја сам видео војника, тј. официра ЈНА; капетана, који је са шлема скинуо или је налепио, биле су оне, Ви то јако добро знате, цигарете које су се звале «Србија»: На тим цигаретама су била четири орла. Та четири орла он је човек исекао и ставио на шлем, налепио преко оне петокраке. То је исто један од података који Вам може нешто значити, како су ти војници размишљали који су били као ЈНА; а видело се да нису више били ЈНА.

Та радна обавеза је тако текла и кажем, људи су саслушавани, привођени. Ја сам након тих дрва која сам довозио из шуме, добио обавезу да сечем дрва са моторном пилом по селу, коме год треба, кажу

ми, идеш тамо сећи дрва и ја сам ишао. Ишао сам у пекару, треба насећи код пекара дрва, пошаљу ме тамо, сеци. То је била моја обавеза. Један дан када сам се враћао, тј. пролазио сам кроз село, видео ме је Мићо Девчић пред, стајао је испред зграде милиције, дословце онако, како се каже, као шериф, раширених ногу, руке иза леђа, каже, «ти дођи овамо»: И то Вам може посведочити господин Ива Лукетић који је био тада са мном. Ја сам дошао до њега, о чему се ради, каже, дођи овамо и одвео ме горе у просторију у тој згради где је била смештена полиција. У тој просторији је био само један стол, нешто је било неког наоружања наслоњено у једноме куту, неки столњак и сећам се добро да је на том столу стајала једна, једна шаховница са неке капе скинута, од кога је го и на који начин, ја се тога стварно не могу, шта им је то значило, нека провокација је. Он зна сигурно шта је значила, па нека он објасни. И питао ме је о наоружању које смо ми поседовали, које смо имали. Рекао сам да немам ништа, «кога си требао убити у Ловасу?». «нисам никога требао убити», «ко је био главни у селу?», ја кажем, «па сви знају ко је био главни у селу, што се тиче»; «ко је био у ХДЗ», каже, «ти си био у ХДЗ». «Нисам био, а и да јесам, шта би то требало значити, ако сам био у ХДЗ». А нисам, ево то могу и дан-данас отворено рећи, нити сам некада био у било којој политичкој странци, па нисам ни дан-данас. «Где је две хиљаде «калашњикова» који су истоварени у млину», каже, «ти си био тамо на стражи», «јесам, био сам тамо на стражи, али ја немам појма ни о каквим «калашњиковима». «Лажеш, пичка ти матерна, усташк» и ту ме почео тући. Након тога саслушања, рекао ми је, «ово није готово, још ће са тобом разговарати Деветак». Пустио ме је ван. Када сам сишао доле, на улицу, питао ме је Ива Лукетић, «шта је било», видео је да плачем. Још ми је Девчић рекао, на то, каже, «немој да чујем да си неком нешто рекао о овоме»: Наравно да нећу рећи, нисам никада ни рекао. Када сам рекао овоме Лукетићу, он каже, «па јебем ти, па и мене ће тако». Не знам ја шта ће са тобом бити, али немој то никоме причати, зашто мораш, овога, не мораш због тога изгубити главу.

И радна обавеза је била ићи у шуму, сећи дрва, правили смо неке чардаке, добијали смо, дословце, једну шниту сланине по особи, то је био, како ми кажемо овде, маренда коју смо добијали. Нисмо смели добити главицу лука, ако тражиш за ту маренду, за ту сланину. Неки су, ако би рекао да тражиш крух, ми смо научили говорити крух, ми никада нисмо говорили, ни ти Срби који су живели у Ловасу, нису говорили хлеб, како су у то време говорили, него су говорили крух. Све се у том моменту окренуло, све, ако си рекао крух, ниси добио крух, јебо ти је мајку усташку. То је ее наставило све тако до, ја сам још једанпут саслушан, не сећам се датума који је био. знам да је у то време већ у Ловасу била такозвана, ја кажем, милиција САО Крајине. Они су рекли,

дошли су Мартићевци. Они су дословце имали ознаке на униформама «Милиција САО Крајине» и била су нека два официра, шта ли су били, полицијска, који су мене саслушавали и то може посведочити господин Јакша Пољак који је чекао своју кћер која је била на саслушању када си мене довели. Привео ме је у том моменту дошла су нека тројица тих Мартићеваца и Мијо Клисурић и већ је полицијски сат почео. Ја сам рекао, овога, ако, да се бар обучем ако, каже, неће ти требати, ја ћу те вратити кући. Жена је моја почела плакати, о чему се ради, није знала, рекла је, немој се ништа секирати, каже, вратићу га. Након тог саслушања, батинања, опет иста прича, колико је било оружја, колико је било зенги у Ловасу, колико је било усташа, какво сте наоружање имали, класична прича, дословце, исто како ме саслушавао Девчић, тако су ме и ова двојица саслушавала. Пустили су ме након једно сат времена испитивања тог. Онда су ми дословце рекли, овако, «јел све било у реду?». «Јесте, наравно да је било у реду»; «Јел Вас ко тукао?», «Није ме нико тукао»: Отишао сам доле, пошто је полицијски сат почео, питао сам Клисурића, «Мијо, хоћеш ме одвести кући, не знам како ћу се вратити сада, убиће ме неко на улици?». «А шта ти ја могу, ја те не могу сада возити»: Видео сам у овој једној соби из које је вирио Зоран Тепавац, пита он Тепавца, Мијо Клисурић га пита, каже, «Хоћеш одвести овога кући?», каже, «ко му јебе матер, нека га убију на улици»: Каже Мијо, «Шта ти ја могу, иди како знаш». Ја сам изашао дословце, дошао сам до куће. Задњих двеста метара сам ишао пузећи да ме не би чули, војска која је била у бункеру на крају улице, јер стицајем околности, кућа у којој сам ја живео, била је неких тридесет, четрдесет метара од краја улице. И то је се наставило све до тог дана док нисам, док нисам отишао из Ловаса.

Једном приликом, ево могу Вам рећи то, након тог несретног минског поља, имали смо неку исто обавезу, шта смо радили, не сећам се добро, али знали смо цело до подне провести пред зградом задруге, а да ништа не радимо, једноставно војска је била око нас, пар стражара који једноставно нису дали никуд мрнути. Е када су нам рекли као, можете кући, кренуо сам и у центру села био је паркиран један камион. У то време га је возио мој венчани кум, тј. ја сам био њему венчани кум, Миле Радовић, рекао ми је, каже, «стани мало». Застао сам, каже, «изгурај ме, гурај нафте из дворишта код Дома културе»: То су била нека бурад са нафтом, пошто је ту агрегат био. И рекох, «Шта да радим са тим?»: каже, «онда ћеш узети», дао ми је ону ручну пумпу, каже «и то ћеш ми све преточити у камион». Наравно да сам изгурао то, бојао сам се како ћу ја двеста литара нафте изгурати, али ето, успео сам изгурати. И дао ми је ту пумпу и ја сам почео ту нафту претакати и у том моменту излази Деветак Љубан, дословце из зграде задруге, прелази цесту према

згради те милиције где је било и наилази ауто, мислим да је био неки «Југо 45» или «Стојадин» и из њега излази један од тих добровољаца по имену, како су га звали, «Аждаја», имао је неку црну мараму око главе везану, био је обријане главе. Мислим да је био и Никола тај добровољац са њим и они су нешто причали са Деветаком. Ја сам онако наћулио уши колико сам смео. Деветак је њима само рекао «да ли сте га саслушали». То је све што сам успео чути. Ја када сам завршио, они су отишли. Када сам ја завршио са тим претакањем нафте, мој кум, тај Миле Радовић, рекао ми је, каже «сада можеш ићи кући». Када сам кренуо кући, дошао сам до крижања улице код Мате Фрковића, знају људи о којој кући се ради и из те улице наишао је тај ауто у којем је био тај «Аждаја» и Никола. Отрага је седео на седалу Звонко Мартиновић, како су га звали «Шука», човек од својих шездесетак година сигурно у то време и застао сам да погледам где ће га, шта ће са њим направити. Изгурали су га из аута код Франчишковић Ивице. Дословце на улици су га почели тући и одгурали су га у двориште. Ујутру када сам се појавио на тој радној обавези, само сам чуо од људи, кажу, Звонко Мартиновић је умро, срце није издржало. Помислио сам у себи дословце онда, знам како срце није издржало, на који начин. И за тај случај могу децидирано тврдити да је дословце Љубан Деветак наредио да га се приведе, да га се убије, а из ког разлога, не знам, јер сам чуо што је рекао људима и након двадесет минута, прошли су ти добровољци са Звонком Мартиновићем у ауту и истоварали га у кући код Ивице Франчишковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можемо ми да кренемо са постављањем питања?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Можете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево господине Вулета, ја ћу Вам само предочити нешто што сте раније већ изјављивали пред овим судовима у Хрватској и пред истражитељима Хашког тужилаштва, што сте можда и заборавили протеклом ових осамнаест година. Пред истражитељима Хашког тужилаштва сте на саслушању у фебруару месецу 1996. године на страни 5 тог записника, рекли «дана 15. октобра 1991. године у кућу мога таста дошао је Љубан Деветак у пратњи резерviste који се звао Драган. Деветак је био у маскирној».

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Деветак је био у маскирној униформи, наредио је Драгану да претресе нашу кућу, да види да ли има оружја. Деветак је тада рекао да он је сада главнокомандујући на подручју Ловаса».

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Дословце истина, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био Ваш први сусрет са Љубаном Деветаком у том периоду?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га тада први пут видели?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја њега, ја Вам кажем, ја тог човека сам видео, ја сам видео, наиме, само пар пута његов ауто када је знао доћи у село код својих родитеља. Наиме, то му је у то задње време живела само његова сестра. Ја сам само његов ауто, возио је «Опел Берлину», како се звала у то време, ја се не сећам, то је било пре рата, ја њега никада нисам видео, него су ми тада људи рекли и пунац ми је рекао, «ево видиш», каже, «то је Љубан Деветак».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пред Жупанијским судом у Ријеци на овом записнику од 26.02.1993. године на страни 2, то је било Ваше прво саслушање после ових догађаја, Ви сте рекли «Љубан Деветак, командант села, организатор напада и командант оружане формације «Душан Силни», наредио је да нас четници одведу ван села».

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На страни 4 истог записника сте рекли «наредио је да се мештани Ловаса отерају у минско поље». Реците ми, одакле Вам ово сазнање да је Љубан Деветак командант ових «Душана Силног»? Је ли тај Ваш закључак био на основу Ваших опажања, тих дешавања или је Вама то неко рекао или на основу овога што кажете да је Љубан рекао пред тастом да је главнокомандујући, да ли можете то мало да објасните?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, гледајте, овако, као прво, тај исти Љубан Деветак тако се и понашао у селу као главни. Он је све заповеди издавао, почев од милиције те која је била у то време у селу, почев од тих добровољаца који су били, који су харачили по селу, пљачкали, палили, све заповеди он је издавао. Када су људи нас приводили, увек су рекли, чека се Љубан Деветак да видимо шта ћемо са вама. Када су нас ишли затворити у зграду задруге, у двориште задруге, рекли су дословце, чека се Љубан Деветак да се појави, он ће са вама обавити разговор. Када се Љубан Деветак појавио, он је и водио тај разговор, он је водио главну реч у селу, око свега је он, он је преузео задругу «Ловас»; ПЗ «Ловас», како се некада звала, како су је они звали, ја не знам. Све заповеди он је издавао, шта год се радило, он је издавао заповеди. Тај исти Љубан Деветак, Ви исто знате да је он био у странци са Мирком Јовићем из Нове Пазове или Старе Пазове, како се звала, небитно је, да је он био један од чланова, тј. у Председништву те странке, да је ту формацију колико сам ја читао о томе и колико знам, а знате вероватно и Ви, оформио тај господин Јовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте такође пред истражитељима Хашког тужилаштва на страни 6 тог записника, «да је 17.10.1991. године око 5 сати стигао је Љубан Деветак у пратњи Драгана и «Аждаје» који је на обријаној глави носио мараму са црном траком преко чела».

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, да, црну мараму је имао везану око главе, исти тај који се зауставио што сам Вам рекао, када сам пумпао то гориво у камион, који је изашао из аута и разговарао са Деветакком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље сте ту у наставку овога што сам ја започела, рекли «Деветак је био у маскирној униформи и никада га нисам видео у цивилној одећи, увек је био у маскирној униформи»?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Никада га нисам, никада га нисам видео у цивилној одећи, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том периоду нисте га виђали у цивилној одећи?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли сте га виђали, да ли је имао неко наоружање при себи?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Само са пиштољем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте исто спомињали да је у дворишту био Деветак са том својом пратњом коју сте навели, тај «Аждаја» и тај Драган, реците ми тај Драган, јел то неки од добровољаца, од?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: То је био дословце добровољац, исто као и «Аждаја»; исто као што је био и Петроније, јер не можете ми рећи да је неко ко је полууниформисан да је он војник, за мене је он добровољац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте навели да је ту тада у тим, значи 17.10. у дворишту био поред Деветка, био Ђуро Продановић. Милан Радојчић, Мића Девчић, Милан Воркапић звани «Трнда»; као и тројица браће од стричева Тепавац Зоран, Радован и Обрад и да је у близини стајао командант специјалних јединица?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте тада да је тај командант специјалних јединица ту Вама нешто држао неки, нешто Вам је рекао да је он од оца, да су му родитељи.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Оно што је рекао Деветак, то је исто рекао и тај командант тих, шта је био по чину, ја опет кажем не знам, не сећам се тога, нити сам гледао, нити сам смео гледати у њега. Он је рекао дословце, ми морамо рећи ко пуца, а неко је сигурно од нас, ко ноћу пуца и провоцира војску. Ако није нико од нас, ми морамо знати ко је и његове речи су биле дословце те, ево то нека понови Деветак и може сигурно поновити и ако је човек иоле, нека каже, длака са главе вам неће фалити, а за главу не гарантирам. То су његове речи од А до Ж, што се каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, знате ли каква је била униформа тог команданта специјалних јединица како сте га Ви назвали?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Војна униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, да ли је била једнобојна?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Официрска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Официрска униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била шарена, маскирна или је била СМБ она једнобојна или ако се не сећате, можете рећи, не сећам се?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Официрска униформа, једнобојна маскирна, ова, ова боже маскирна, маслинасто-зелена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се можда сећате, како је тај човек изгледао, да ли је био плав, смеђ, црни?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не, тога се не сећам, кажем, уопште нисам гледао у њега, нити сам смео гледати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, том приликом сте на страни 6 и 7 описивали да је ту Деветак са неког списка прочитао имена, то је 17.-ог значи 10.-ог, да је прочитао имена неких пекара, куvara, електричара и да су ти људи изведени, тада још 17.-ог?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, њих су дословце, ми који смо били затворени сви у то двориште, онда је рекао људи који су му потребни, значи ти сви који су од неке струке која им је битна, дословце тако и пекари и не знам ни ја, електричари, њих су издвојили и куда су их одвели, ја нисам знао у том моменту. Само, касније смо схватили уствари да су им они требали за одређене послове око, рекао сам, око тог агрегата, око печења круха у пекари тој, пуно се кухало за војску, дословце су и кухара једног издвојили, неког Паву кухара, који је, тако су га и звали и ваљда је био човек по струци кухар и он је био издвојен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је тада изашао Јосип Кувеждић у тој?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Јесте, и он је издвојен и изашао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то Љубан Деветак одредио ту групу људи која ће да изађе?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да, он је одредио ко ће изаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је ту било?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Неко му је вероватно рекао ко је шта по струци, пошто он, ја кажем, Љубан Деветак није живео у Ловасу, стање стварно сигурно није могао знати, ко је шта по струци, шта би могао радити. Зато су служили ту Продановић и та друга екипа која је била око њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када сте описивали сутрадан догађај у јутарњим часовима, на страни 7 овог записника у вези Ваше изјаве дате истражитељима Хашког тужилаштва, такође сте помињали, у јутарњим часовима, долазак Деветака, па сте навели да је ту био Милан Радојчић, Ђура Продановић, Мића Девчић, Милан Воркапић, тројица браће Тепавац и командант специјалних јединица.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли и сада остајете при томе?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ту је био и мој венчани кум, ја ћу то сада опет рећи, Миле Радовић. То сам, зашто сам то сада рекао? Зато што сам дословце како су неки људи очекивали од неких помоћ или да их заштите на неки начин, тако сам ја најпре очекивао помоћ од тог мог кума венчаног који је за мене знао дословце да сам и поштен, да ни са ким нисам у завади, да сам свакоме, ако је, само сам помогао у животу, никада ником ништа нисам одмогао. Ја сам у том моменту очекивао од њега помоћ. Када је мене тај Марко из Новог Сада и Петроније када су ме почели тући, он је дословце био наслоњен руком на један, то је била од ципа одрезан задњи крај и од њега направљена приколица, он је био наслоњен на то. Он мени данас тврди преко других, ја са његовом супругом контактирам, са њим не, да је њему мене било жао и да је он наводно у том моменту почео плакати када су мене почели тући. Ја се тога нити сећам, нити сам ја то видео. Ја само знам да сам гледао у њега и гледао, што се каже, дословце као у Бога, надајући се да ће ме спасти, да ће ме извући, али није ми помогао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, описивали сте и данас на претресу а и раније, да је Деветак одвајао људе који су касније били тучени.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он говорио да је ту био неки списак који је састављен претходне ноћи. Реците ми, каква је била активност ових осталих људи које Ви описујете да су тада били присутни? Каква је била активност Ђуре Продановића, Милана Радојчића, Миће Девчића, где су они били у том моменту када се све то дешава?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Они су били у том дворишту, али нисам видео стварно и то не могу рећи, никада да је неко од њих некога ударио у том дворишту. Све што су тукли и што су људе масакрирали, дословце, батинали, радили су ти добровољци који су били. Све те батине које смо ми добили, то смо добили од тих добровољаца. Да ли је некога неко од њих тукао у тој кухињи, током ноћи, ја то нисам видео, нити знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте тада да је у том кругу међу тим људима значи који су прво прозвани, а затим тамо отишли у тај круг где су били тучени, да су били Мато Ходак, Марко и Иван Сабљак, Марко Видић, Марин Мађаревић, Иван Цоњар, Марко Филић, Ивица Видић, Иван Палијан, Алојз Кризманић, Ђука, Петар и Антон Лукетић. Реците ми да ли сте после овога.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, Марко и Ива Сабљак. Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после овога Ви видели, кажете, Ђука, Петар и Антон Лукетић, да ли сте после овога Ви видели ове људе?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алојза Кризманића?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ми смо одведени из задруге, опростите само мало, ми када смо одведени из задружног дворишта, Ђука, Анте и њихов отац Петар, они су одведени у сасвим другом смеру, они нису одведени са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алојз Кризманић?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ни он није са нама одведен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ивица Видић?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за неког Луку Балића, да ли сте га видели том приликом у дворишту и да ли је тај човек касније одведен са Вама у правцу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Лука Балић је погинуо на минском пољу, али ја кажем, овај, нас је било тамо преко педесет, педесет један, два, пар су података, који је точан, ја не знам, ја нисам никога пребројавао, али Лука Балић је погинуо на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте сигурни за Луку Балића да је на минском пољу страдао?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, Златко Божић, «Црни», Перо Бадањак, Краљевић Ива, то су људи за које знам сигурно да су погинули, па Ива Краљевић је нагазио на мину. Наиме, једна теорија, ја опет кажем, ја то видео нисам, да је један од војника гурнуо Краљевића. Они су дословце рекли када смо ми били на минском пољу, да онај испред кога је мина, нека се јави. Ја сам чуо да се Ива јавио Краљевић, али нисам видео шта се након тога дешавало. Ја сам дословце, ја Вам кажем, ја сам био у коми, ја стварно нисам знао шта се дешава. Ја сам сам видео да шрапнели лете, дословце човек лети кроз зрак, али ја не знам, наводно да је тај војник који је био рањен, да је он рањен од те мине када је гурнуо, када се бацио ногама Краљевићу у леђа. Ја то видео нисам. Ја бих волео ево и дан-данас да ми неко од тих људи објасни, ако ће бити људи толико, да само кажу, која је улога била, никада то нисам схватио, људи који су били са снајперима на цести и ти снајпери су имали пригушиваче, нека ми кажу шта је била њихова улога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је Никола Бадањак био одведен на минско поље?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Никола Бадањак? Никола Бадањак је погинуо на минском пољу, Дарко Солаковић, његов брат Љубо Солаковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте давали изјаву истражитељима Хашког тужилаштва, Ви сте овако описали овај догађај где Ви чујете да Љубан Деветак издаје неке налоге овим лицима која се налазе у овом возилу, «Аждаји», тада сте спомињали и неког Косту да је био ту, па сте рекли

овако: «Једном приликом, неколико минута пред почетак полицијског часа, управо сам био завршио радни задатак и спремао се да кренем кући, када сам видео Аждају, Косту и Николу, како аутомобилу прилазе Деветаку и питају га, шта да раде са неким чије име се није чуло. Чуо сам да им је Деветак одговорио да са њим ураде «оно што је потребно». Неколико минута касније, видео сам их у аутомобилу са Звонком Мартиновићем. Следећег дана Мартиновић је пронађен мртав»

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да, тај сам Вам догађај описао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, али само ме занима ово, да ли сте чули ове речи, Ви сте данас то рекли, рекли сте «Љубан Деветак их је питао, да ли сте га саслушали» и тако даље. Да ли је било ово њихово питање, шта да раде са њим и његов одговор – оно што је потребно?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се изјашњавали о Милану Радојчићу, помињали сте да сте први Ваш сусрет, да је он командант територијалне одбране и тако даље и рекли сте тада пред истражитељима Хашког тужилаштва, да је био у униформи официра ЈНА са чином заставника?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја се не сећам стварно, ако то пише, онда сам сигурно рекао, али који је чин имао на себи, ја се не сећам, стварно се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је имао неки чин, јесте Ви то приметили да је имао неки чин тада?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Чин је имао, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је приликом оног првог сусрета, 12.10.?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, он је носио официрски ремен на себи и футролу официрску бивше ЈНА; у којој је наравно био пиштољ, само са тим пиштољем није носио никакво оружје друго, осим пиштоља. Дословце оне, како су се некада звале, војничке, тј. официрске опртаче је имао на униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте тада да је он био, имао је око тридесет година, педантно обријан и дотеран, али врло агресиван. Хоћете ли то мало да појасните, шта то значи врло агресиван, на који начин, према коме?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Човек, човек који није трпео ни речи поговора, оно што је рекао, то се морало тако дословце спровести и завршити тако. Мој пунац када му је рекао да не може ићи у шуму радити, он је рекао, каже, «чика Марко, да ли можете или не можете, ако не можете, онда зна се шта се ради са таквима»: То му је исто рекао и тако када је тражио помоћ од Девчића, тако му се и овај на исти начин обратио, јер мој пунац је стар човек и сви знају да је био опериран, још давних осамдесетих година, да пола плућа нема, да није стварно за тешке физичке послове. Али, ето, два дана је морао ићи у шуму радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете, он се Вама представио као командант територијалне одбране. Тих дана, до минског поља и тако даље, да ли сте Ви видели ко сачињава територијалну одбрану у Ловасу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, територијалну одбрану су сачињавали људи који су били из села, колико сам могао закључити, који су били из села, а дошли су или они који су затечени у селу, попут мог суседа Мирка Рудића, и његов брат Миленко и не знам ни ја, они који су значи затечени у селу, они су били територијална одбрана. Видим да су сви добили униформе, старији људи српске националности су добили униформе. Неки и Хрвати су добили, да се разумемо, униформе, а из ког разлога, ја не знам, то они знају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли можете да одредите неко бројно стање, колико је отприлике тако било тих наоружаних и униформисаних људи?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не, не знам стварно. Ја само знам да је било добровољаца пуно, да је било тих људи који су били, хајмо рећи из те неке територијалне одбране и да је било доста војске у селу. Та војска је спавала по неким кућама, а исто у згради основне школе у Ловасу. Ја сам монтирао кревете, састављао у згради школе у Ловасу за ту војску која је тамо спавала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте том приликом, на страни 4 пред истражитељима Хашког тужилаштва, да сте годинама лично познавали Милана Радојчића и да сте чули да је он заменио Крњајића. Где је то заменио Крњајића, шта је то Крњајић био па га је овај заменио, «који је изгледа»; па даље описујете, «који је изгледа страдао ранивши из машинке самог себе у ногу».

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: То да је се Крњајић сам ранио, то је прича, ја то нисам видео, то је прича која је кружила

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него ме интересује овај део да је Милан Радојчић заменио Крњајића, да сте то чули. А у чему је заменио Крњајића?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Зато што више Крњајића није било у селу, Крњајић је био у болници негде, у Митровици, у Новом Саду, у Београду, где је био, да је он преузео улогу Крњајића. А сви знамо, зна и господин Радојчић, ако га могу тако назвати, да је он себе увек сматрао да је он јако паметан човек, да је он фино одгојен, да је не знам све оно што се каже, по Бонтону, наклања се женама и не знам ни ја и такве ствари, љубим руке и ово, оно. А могао би се постидети својих дела које је направио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, на шта то мислите, чега би се могао постидети, шта је то направио?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, као прво, па то што сам Вам рекао, према једноме сусједу се тако не односи, како се он према мени односио, да он мене гледа са висока, да он мени говори са висока шта треба направити, шта морам направити и такве ствари. Он је човек који је увек патио од неких високих положаја. Завршио је средњу школу, нисам ни ја пуно више завршио, нема то везе, то није ни битно, али његова је увек била бољка и патња, тиха патња да буде неко и нешто, то сви знају. То могу посведочити његови који седе уз њега, почев од Крњајића, почев од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, из тог периода, да ли Ви имате сазнања о неким активностима Радојчића, значи тај период од?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, рецимо да је једна од његових активности исто, сви који су били нешто значили у то време у селу су састављали спискове кога треба ликвидирати, кога не. То они знају јако добро сами, онда када су кренули протеривати људе из села, састављали су спискове кога треба протерати кога не и на који начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Ви имате неких директних сазнања да је Милан Радојчић учествовао у састављању таквих спискова или сте то чули из неке приче?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја сам то чуо и верујем у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то сазнали, да ли можете да нам дате податак за то лице?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, чујте овако, чуо сам од више људи. Опет када Вам кажем када год се нешто рекло да се треба нешто направити, речено је, рекао је Деветак, рекао је, не знам ни ја, поручио је Деветак. Када дође Радојчић и каже, ти, ти идеш у шуму, рекао је Деветак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, занима ме ово баш конкретно што спомињете спискове за ликвидацију и учешће Милана Радојчића у томе. Ко Вам је то саопштио, од кога сте то чули?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, не можете ми рећи да је спискове састављао неко ко је био на маргинама свега тога, него неко ко је имао неку од главних улога у свему томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вулета, мени требају подаци конкретно.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ако се он сам, госпођо, опростите само, ако се он мени сам представио као командант територијалне одбране и престадио се као такав и Јосипу Кувеждићу, можете то и господина Кувеждића питати, у тој згради задруге када смо први пут приведени, ко би онда требао издавати неке заповеди и састављати спискове за којечега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мени ништа не значи прича, то се чуло. Мени би значило да неки сведок који има неких сазнања у вези тога, да

ми то, Ви кажете, више људи Вам је то рекло. Помените бар некога од њих који има неких таквих сазнања?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не могу се, не могу сетити ко ми је рекао. Гледајте овако, стање у селу је било такво да ми међу собом нисмо могли толико контактирати и разговарати, а не са неким другим да добијемо неке информације од некога. Они који су били паметни, као тај Радојчић, као Девчић, радили су пуно тога у рукавицама. Све су за њих други радили. Исто тако, тај Деветак, он је се дословце прсио онако и ишао је, као дословце да је ослободио, не Ловас, него да је ослободио целу бившу опшину Вуковар и тако се и понашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте причали о Милану Девчићу, реците ми, да ли знате, да ли је имао неку функцију од 10. октобра па наовамо, у време минског поља?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Он је био, он је био заповедник милиције до доласка милиције САО Крајине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у време минског поља, да ли је он био командир полиције?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте причали пред истражитељима Хашког тужилаштва, његов боравак у згради задруге где сте били затворени 17. октобра, значи у оним вечерњим часовима, помињали сте: «У трпезарији је био Девчић који је одмах почео да нас оптужује да смо запалили фабрику «Борово»:

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Гледајте, то је сада можда мало помешано. Ја сам то рекао, ми када смо се кренули спуштати, дословце низ централу, значи на излазу из села, низ брдо, ми смо ту срели Девчића, он је наишао у ауту и рекао да се вратимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте исто причали истражитељима Хашког тужилаштва у вези тог погона «Борово» и то да је запаљено и да имате сазнања да то није запалио нико од вас, него да су то они запалили, али сте после накнадно помињали да је у трпезарији, значи тамо у задрузи где сте Ви били затворени, у дворишту механичке радионе, а да је у трпезарији.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Госпођо, ја сам био један од тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Девчић оптуживао вас, не Вас лично, него уопште све да сте запалили фабрику. Па на који начин је до тога дошло, да ли су ту људи увођени у трпезарију или је то на ходнику било или?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Гледајте овако, ми када смо после ушли у то двориште, рекао сам да смо ми у првом маху, да смо дословце поседали на голи бетон. Пошто је то десети месец био, ипак је то хладно у вечерњим сатима, онда су рекли, ко је рекао, ја се не сећам, да изнесемо клупе из зграде кухиње, трпезарије и да поседамо на те клупе, да нам се

ушашке гузице не смрзну. Један од тих који је био издвојен да изнесе клупе, био сам и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте износили те клупе, из трпезарије или одакле?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Из трпезарије, из трпезарије у двориште, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте спомињали Жељка Крњајића при овој изјави коју сте дали истражитељима Хашког тужилаштва, Ви сте поменули да сте са Вашим тастом разговарали телефоном.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да, ја сам са мојим пунцем из куће Јосипа Кувездића разговарао сам то јутро када је напад, хајмо рећи то гранатирање када је престало, назвао сам га да видим каква је ситуација да видим је ли жив. Одмах ми је рекао да је убијен Бадањак Дане или Дана, како су га звали, његова супруга, да је код њих у кући убијен шумар један из Товарника, Мирко Гргић и тако, још неке људе је споменуо, како му је било име. Неких се људи не могу сетити, знате, ја нисам из Ловаса, па дуго нисам тамо ни живео и не живим ни сада, не могу се сетити имена, али надоћићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте рекли да Вам је таст поручио да Вас је тражио Жељко Крњајић?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, причали сте у том истом, давајући ове исте наводе, рекли сте «док сам се крио у Јосиповој кући у подруму, чуо сам разговор напољу како припадници паравојских снага испитују извесног Ловрића, бившег пуковника ЈНА, при чему је један од њих поменуо да је Крњајић задужен за то подручје».

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Он се дословце, када је, тај Ловрић је иначе инвалид, човек и ходао је на штакама, они су га терали да брже дође до њих, затекли су га негде на улици, вероватно. Он је рекао да не може брже ходати, јер он је војни инвалид, да је пуковник. Питао је, ко је од њих главни, да жели само са њим разговарати, само са заповедником или како је рекао, командант. Један од тих војника је рекао, нама је Жељко Крњајић Бог и батина, само њему одговарамо. Ја Вам могу отворено рећи да сам ту препознао глас Милана Воркапића, да сам препознао од Радојчића глас, многих људи из села које сам, гледајте они нису давно пре тога отишли из села, да би се тако појавили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ове Ваше мештане који су овде и нама оптужени, да ли сте Ви виђали у Ловасу пре самог напада, Милана Девчића, Милана Радојчића, Жељка Крњајића?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте их видели пре самог напада, мислим да ли сте их виђали у септембру, октобру?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не, Жељко Крњајић је отишао још пре напада на полицију у Борову Селу, он је одселио у Борово Село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Девчић, да ли сте њега виђали?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Милан Девчић је доста дуго живео и био у Ловасу, путовао је из Ловаса у Вуковар на посао и радио је у полицији у Вуковару, био је полицајац, то знају сви. Чак сам једном приликом се возио са њим у ауто и није ми било јасно, уствари, ни дан-данас ми није јасно зашто се он рецимо тако понашао и према мени. Наиме, ја сам са његовим оцем био доста добар и мој је пунац био са њим доста добар, заједно су сурађивали у неким стварима, тако када смо ми радили неку зградицу у дворишту, питао је за савет, за цене и не знам ни ја како то, чак и неку грађу коју су они припремили за ту шупу, коју смо мој пунац и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам није интересантно ова дешавања пре тога. А реците ми само, да ли сте Милана Радојчића виђали пре оног дана, 10. октобра када је био напад?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не, нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово лице, Петроније, које Ви спомињете у свим Вашим исказима, и у суду у Ријеци и у Вуковару и тако даље, када сте у Окружном суду у Ријеци први пут саслушани, 26.02.1993. године, Ви сте рекли: «У капелици на месном гробљу, четник звани Петроније масакрирао је четворицу мештана Ловаса»: Реците ми, одакле Вам ово сазнање?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако се причало у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи само на основу приче?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Он их је одвео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неко видео, па Вама рекао?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, неко је сигурно видео. Он је њих одвео тамо, па гледајте овако, људи који нису могли ван изаћи, па знате да су људи гледали кроз прозоре, кроз ролетне, шкиљили дословце оно на улици шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви неко конкретно име и презиме ко је то видео да је их је он одвео?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви можете тог Петронија да опишете?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ево гледајте овако, човек који је био по рукама истетовиран, раста можда својих 160 и који центиметар, 160, Боже, 170, 175 највише, не више, сигурно, грађе, средње грађе, знам да је био тамнопут, имао је на себи маскирну кошуљу, а кожни, кожни дословце цивилни прслук без рукава, наравно који је био закопчан до пола, на патент. Сав тај новац који је од нас одузет, који је Златко Божић

купио од нас када је он наредио, он је све то дословце трпао у њедра, тај новац. Са ким га је поделио, нека каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли имате можда у сећању неки његов опис, боја косе или тако нешто или шта је носио?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па ја, колико се сећам, био је црн, кратко ошишан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли је носио нешто на глави, да ли је имао нешто или се тога не сећате?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Имао је, имао је неку као крајишку капицу, личаку капицу, како би се то назвало, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте описивали овај догађај са скупљањем новца, Ви сте поменули да, по овој замолници када сте саслушавани у суду у Вуковару, 23.11.2007. године, да се то дешавало не 17.-ог увече, као данас што сте рекли, него 18.-ог преподне. Да ли се сећате Ви када се то десило, ово са скупљањем новца Златко Божић и да је после Петроније узео тај новац? Да ли сте сигурни када је то било, 17.-ог или 18.-ог, јер данас сте нама рекли?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја бих рекао да је било 17.-ог, јер су нам све одузели тај дан и чак смо ми имали неких цигарате код себе, тај дан је отворена и трговина у селу, па су нам као рекли, ко има новаца, може купити цигарета. Неки су људи имали код себе штеку цигарета, имао сам и ја. И све су нам то одузели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је у Ловасу пре напада и на дан напада било припадника хрватских оружаних снага, зенга или полиције?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, гледајте овако, правих припадника није било, униформисаних није, људи који би се могли тако назвати. Па, ми смо сви по својим годинама припадали, имали своју војну обавезу. Ја не кријем, ја сам стражарио на улазу у село цело време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је брањено село Ловас, да ли је била организована нека одбрана оног дана када је био напад?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Колико ја знам, не, јако мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нека пушкарања су се, пуцања чула, али ко је пуцао, ја не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, те цивилне страже, кажете, Ви сте у томе учествовали и били сте, да ли су тог дана када је био напад, то јутро, те цивилне страже пружиле некакав отпор овим нападачима који су ушли у село?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја нисам био тај дан и стварно не знам да ли је неко пружио отпор. Колико ја знам, није, јер је пре тога цело село је дословце било евакуисано и било је речено и договорено да се село неће

бранити, нити се може бранити. Наиме, када је одржан састанак, да ли је био у Шиду, покојни свећеник Иван Бурик је дошао у Ловас и рекао, село се одбранити не може, сила је војске, пуно је војске, технике, која иде, наравно када је Товарник већ био окупиран, они су њега послали да дође у Ловас и да успе, ако се може да договори предаја. А на тај састанак јел су људи ишли, ко је ишао, ја се точно не сећам, мислим да је био Адам Рендулић и да ли је неко био још од људи са тим покојним Иваном Буриком, не сећам се, нити сам то видео, али ето таква је прича била да је и речено је да се село неће бранити, пошто стварно оружја није било. Те приче од Девчића и Радојчића и којекога, две хиљаде, како су рекли зенги и калашњикова, то су приче за малу децу,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли су мештани Ловаса који су имали неко оружје, предали полицији из Илока оружје?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, да и то је однела полиција за Илок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је долазио неки официр ЈНА са тим свештеником Буриком ради предаје оружја и да ли је ЈНА предато неко оружје?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја не знам, ја стварно не знам. Ми када је био састанак у кинодворани у Ловасу одржан са мештанима који су дошли на тај састанак, ја кажем само оно што сам ја дословце чуо, а ко је са тим покојним свећеником Буриком дошао у село, ја се тога не сећам, нити сам ја њега видео. Ја сам само чуо причу да је дошао свећеник из Товарника и да ако се може, договори предаја оружја и предаја села, да се село не брани. И такав је договор наводно и постигнут ту ноћ, да се, ево био је и Ђуро Продановић у тој кинодворани и он то може испричати и речено је да се село неће бранити, да се не може бранити, нема се чим бранити, са ловачким оружјем се није могло бранити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сазнали, колико је лица страдало тог дана када је био напад?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, ја сам сазнао по причи, ја нисам видео никога. Ја сам само, ја сам Вам рекао, ја сам видео дословце, чистили смо неке куће, товарили угинуле, изгореле свиње и не знам ни ја, краве код Јовановић, како је њему име било, стари, њему је син исто убијен, и он и жена су убијени и њему је син убијен у његовој кући или где, не знам ни ја, Јовановић Јосо. А Јовановићи, њима је запаљена комплетна кућа, изгореле су краве, свиње су изгореле, све је комплетно изгорело и ја само знам, ја сам био један од тих који је то товарио, товарили смо на багер један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте приметили још неке запаљене куће после напада када сте то рашчишћавали? Да ли је било још запаљених кућа сем кућа?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Још је било запаљених кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате којих мештана?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, не могу се сада сетити, знам да је било од, како је њима, ја сам сада њих заборавио, рекао сам да ћу се сетити њиховог имена, убијени су и он и син, њима је кућа била запаљена, била је запаљена кућа од Миле Оструна, била је запаљена кућа, он је имао, наиме монтажну кућу, његова је кућа комплет изгорела, остао је само димњак и што се каже, санитарџа, када и WC шоља и тако, комплет је кућа изгорела. Била је запаљена кућа од Маријана Бургера, дословце су бацили неку мину, неку експлозивну направу, кућа је била као једна бачва је изгледала, дословце су зидови тако су били од те експлозије надули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ово када помињете ову радну обавезу, која је за Вас почела, значи првог дана, од 12.-ог када Вам је наложено да чистите ту школу па надаље, јел то сваки дан трајала, сваки дан сте морали да се јављате?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је то Вама нешто плаћано за те активности то што сте радили?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Истина, добили смо неке бонове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је била вредност тих бонова, да ли сте могли уновчавањем њиховим да добијете новац или нешто да?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не, не, само смо могли за њих нешто купити, рецимо, могли смо да купимо цигарете у тој трговини или ето којешта тако, неке основне потребштине, што се каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте упознати са постојањем неких затвора на подручју Ловаса у то време, значи од тамо 10.-ог па надаље?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, затвор је био у згради општине у подруму. Ја у том затвору нисам био, срећом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, ти људи који су били, шта се њима десило, имате ли неких сазнања?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Знам само након тога када сам ја изашао из села и када су они се појавили, када су они изашли, шта се њима дешавало, а ја то нити сам видео, нити сам пре тога, значи у Ловасу нисам имао та сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте били тамо нисте знали, нити сте тамо прилазили том простору?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја сам само чуо да се људи приводе и да се људи саслушавају. Једна од кућа где су саслушавали, је била и та кућа од Франчишковића Ивице где су привели и тога Мартиновића Звонка, покојног. У тој кући су саслушавали овог неког Јосипа Петковића, дословце, ево рецимо, тога се сећам, он је дословце причао како су њега

мучили, како су му неке жице од струје, од акумулатора, од чега, не знам ни ја, полију га прво чашом воде по глави и онда прикопчавају на руке, имао је дословце спржене прсте и руке од те струје. Каква је то струја била, ја не знам, али то је, ево дословце човек је то причао, ево то Вам могу посведочити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешавало, у ком периоду, то што сада причате, да ли имате сазнања?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Након минског поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након минског поља?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Након минског поља, у том периоду између минског поља и тог дана када сам ја изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми у вези овога када сте, да тако кажем, уведени у простор механичке радионе, у оно двориште, ко Вас је ту утерао? Ви помињете неку војну полицију. Да ли можете то мало да објасните, какви су ти људи били, ко је то, каква је то војна полиција?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Један од тих који је ту на улазу тукао, био је Никола, тај, како му је име, презиме било, ја не знам, он је био један од тих који је дословце на згради, ајмо рећи те чуварске кућице, на улазу у то двориште, један по један како смо долазили, њих двојица су претресали. Ја сам стварно рачунао онако када гледам оном методом пар-непар, када се рачуна, један од њих двојице је тукао, један не на том улазу. Један је редовито сваки који му је дошао под руку, тај је редовито тукао, рашириш руке, ноге пред зид и он те претреса. Ја сам имао тај дан, то ћу Вам рећи, тај дан је отворена као та трговина у селу и ја сам купио, пошто није било струје у селу, успео сам купити онај уложак за батерију, за батеријску лампу и ту сам батерију имао код себе. И онда ме питао, ти си један од тих који шета. Па, нисам ваљда толико луд и да сам шетао ноћу и пуцао, па не би шетао са батеријском лампом, мислим, будалаштине. Једини сам из те колоне који је од њега добио батина, код тога код којег сам ја запао. Значи, био сам те среће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте тада када сте саслушани пред судом у Вуковару по овој замолници, значи 23.11.2007. године, говорили да је тада на улазу ради претреса, су били војник по надимку «Боксер» и још један добровољац.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то сада када кажете, био Никола, да ли је то био он и тај Боксер или?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Гледајте овако, ја се не могу да сетим свих имена, Ви то морате знати. Један од њих је био Боксер, тако су га звали, Боксер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме је тај, да ли Ви можете некако да определите, коме је тај Боксер припадао, шта је то, јел то добровољац, јел то нека редовна војска?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Полууниформисан човек, добровољац. Нико од њих, ни тај Аждаја, ни тај Петроније, ни тај Коста, ни тај Марко из Новог Сада, нико од њих није имао комплетну униформу на себи. Гледајте, то вече када се појавила, појавио човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте спомињали ту војну полицију и тако даље, Ви сте на страни 5 у овом исказу који сте дали хашким тужиоцима, рекли да су они имали неке беле опасаче, на глави су носили шлемове, од којих је на неким била петокрака, а на неким симбол орла изрезан од паклица за цигарету?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, гледајте овако, па то сам рекао да је нас опколила, када нам је речено да ћемо имати састанак са Љубаном Деветаком, дословце, са једне стране улице, са друге стране улице и сви улази у друго задружно двориште, у куће, свагде је стајао војни полицајац. А ја сам војску служио, ја знам зашто је војни полицајац, војна униформа са белим опртачима и опасачима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је то била СМБ или маскирна или?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: СМБ униформа, СМБ униформа, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, ти људи који су били онога дана 18. октобра у дворишту задруге после прозивке одвојени тамо и тучени, да ли сте Ви могли да приметите, који је био критеријум издвајања тих људи?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нисам могао приметити. Нисам стварно могао закључити, знајући да неки од њих чак нису били ни у ХДЗ-у. Ја сам у први мах мислио да је један од тих мотива, после сам закључио да је било свеједно, битно је било да си Хрват.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили ту Вашег мештанина Ивицу Ђаковића, да ли знате тог човека?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја њега нисам, гледајте овако, тај човек је једно време пред рат, не знам ни ја колико, где је радио, не знам, добио је отказ и настанио се поново у, иначе је био из Ловаса, а био је од мог пријатеља ујак, рођени, Ивица Ђаковић, он је био дословце, мислим, вероватно питате, чак је био избоден.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим, само одговорите кратко, да ли сте га видели или нисте видели у простору задруге, само то?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да, да, видео сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили да ли је то лице тучено тада или ако се не сећате, реците?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Сећам се да, и био је, био је избоден ножем у гузицу, дословце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Краљевић овог кога називате Пипо, је ли он био тучен у простору задруге, да ли сте Ви то видели?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тога се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. За овог Николу Бадањка, да ли сте приметили, да ли је то лице било тучено или не сећате се?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Златко Тома, да ли знате тог човека?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Како сте рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Златко Тома?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не сећам се ни њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Берислав Филић?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте приметили?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Жељко Сомборац?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Томо Сабљак?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, је ли тај човек тучен ту?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лука Балић?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не сећам се њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мијо Шалај?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ни њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Емануел Филић?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте да је и он био у том кругу међу тим људима и тучен?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада ми реците, пре Вашег изласка из тог простора дворишта механичке радионе, шта је Вама конкретно речено? Да ли је речено, куда ћете ићи, ко то говори где идете и шта ћете да радите?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Речено нам је да идемо звати оне који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, ко то говори?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко говори?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Љубан Деветак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекао конкретно?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Речено нам је да идемо звати оне који су побегли и који пуцају на село, који су са оружјем да се врате у село да предају оружје. Неки кажу да су чули да се каже да идемо као брати грожђе. Ја то чуо нисам, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми та Ваша оружана пратња која је била са Ваших, како сте причали, и леве и десне стране, да ли сте приметили Ви, да ли су они имали на главама неке капе, шлемове, качкете или нису имали ништа на главама, да ли сте тако нешто приметили

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Имали су неке беретке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли били једнообразно обучени или нису?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви једнообразно?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Сви једнообразно, колико сам ја видео. Једино, ево, то сам Вам рекао, једини који није, који је био у СМБ униформи, којег сам ја успео видети, је био тај војник који је нама говорио како се mine растављају и ја се сећам добро да су они њему јебали мајку зашто нам то говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, помињали сте нека Ваша два мештанина који су гакође ишли са Вама тамо на том путу до минског поља.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да, Илија Кресоја и Рендулић звали су га «Бува»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте раније, Рендулић Милан, звани «Бува», да се око тога не задржавамо. Да ли сте Ви њих уочили у том кретању према, значи од саме задруге до те дестинације тамо где је та ливада била, да ли сте Ви њих уочили, где се они налазе, на челу колоне, на крају колоне или их нисте уопште видели?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја сам их видео тек када смо дошли на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у самом кретању нисте видели?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: У самом кретању нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где се Ви налазите у току тог кретања, у тим колонама, да ли се налазите на почетку, у средини, на крају?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Отприлике негде у другој половини, значи отрага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел при крају ближе или ближе челу или?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ближе, ближе средини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је у том кретању дошло до неке промене распореда у смислу да сте нешто сада мењали позиције, у кретању од задруге до саме те ливаде?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Овако, ми када смо кренули из села, војска је била око нас. Међутим, када смо дошли већ ван села, онда су они ушли у, како бих рекао, у колону, а ми смо били са стране, тако да им будемо као штит за ове који ће пуцати, тако су рекли, нека усташе побију нас, да не побију њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, када сте били на тој самој детелини, да ли сте уочили ту, ко то заповеда, ко наређује да се Ви ту крећете, прво тамо према тој Јакшиној?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нисам, не, нисам уочио. Било је гласова свакаквих, то је била, ја бих рекао једна дословце, метеж, хајмо рећи, најблаже речено, није се знало ни ко пије, ни ко плаћа, гласова је било свакаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада ми реците, да ли је та команда долазила од једног лица или од више лица, на који начин се то изводило?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не сећам се ни тога. Ја се само сећам тога да је нама заповеђено шта да радимо и на који начин да се крећемо. Наравно да се тога сећам и да смо заповед морали извршвати. А сећам се и тога да када је експлодирала та мина, да су неки, чуло се више гласова, да не смемо залегати, да не смемо залећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, пошто рекосте да знате овог Аждају, односно виђали сте га и описали сте га као ћелав човек, да ли је он тада био у кретању или тамо на минском пољу или на овом путу до минског поља?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражитељима Хашког тужилаштва на страни 10 сте у свом исказу рекли «ја сам се кришом осврнуо и видео да специјалци више не иду иза наших леђа, а да су неки од њих легли по земљи»:

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком то кретању, пошто описујете две врсте кретања, једно кретање према Јакшиној њиви, а једно кретање тамо преба «Борово» фабрици, када сте то приметили да су они залегли?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, гледајте овако, када смо ми отишли према тој, према Јакшином винограду, ми смо кренули дословце ја мислим да бих Вам најлакше могао нацртати али сада не знам како да Вам објасним, значи кренули смо паралелно са цестом према винограду. Тако смо се раширили и када смо дошли до винограда, онда смо се један по један спустили, тако да смо пресекли ту њиву на пола, хајмо рећи, како би рекли другачије, ухватили смо се за руке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи оно кретање према «Борово» фабрици креће од пола њиве, да ли је тако?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Отприлике половице неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и реците ми, када Ви ово када када кажете, кришом сте се окренули и видели да су ови залегли, када се то дешава?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, рецимо да је то било када су почели викати, гледајте овако, ја слажем један мозаик неке, покушавам сложити шта је могло бити, шта је. Пре него што је та мина експлодирала, они су викали да не смемо залегати, а вичу на ове који су били на цесги са снајперима да их држе на нишану они који су били крајњи уз виноград, да им они не би као побегли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде на страни 10 Вашег исказа помињали да је један од вас «наставили смо још двадесетак метара, када је неко од заробљеника викнуо, испред мене је мина».

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Чуо сам како неки специјалац на то довикује, не окрећите се, не покушавајте да бежите и не лежите на земљу, нека дигне руку онај који је видео мину. Један заробљеник је подигао руку и истог тренутка је пао преко mine. Одмах сам схватио да је то Ивица Краљевић». Да ли је тако било?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, гледајте, нисам ја могао схватити у том моменту да је то Ивица Краљевић. Знате, када се пише, када ја исказ дајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви били у тој позицији када се ту налазите, опишите ми гледано у односу на асфалт, где се Ви налазите а где Ивица Краљевић?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, видите, Краљевић је био ближе цести, хајмо рећи у тој половици, ближе цести, она иде близу средине. Ја сам био у другој половици, ближе винограду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи били сте удаљени од Ивице Краљевића?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Био сам удаљен, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте ни видели шта се њему отприлике десило, само сте чули ту експлозију, јел тако?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, описивали сте ово разминуравање минског поља, значи после ових дешавања, после ових страдања, да су вас поново постројили, то сте данас рекли и тражили од вас да се то разминура?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли је то разминирање било због тога да се извуку ови рањени или су рањени могли да се извуку а да се не разминира?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, могли су се они извући, без тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је том приликом 15 комада мина скинуто, односно очишћено?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Гледајте овако, ја сам рекао можда петнаестак, ја нисам рекао петнаест. Ја знам да је покојни Ђука Радочај раставио две, да је Владо Шалај раставио две, да је Драган Кризманић раставио две, да сам ја раставио две, неко је можда и три, ја Вам не могу то сада децидирано тврдити да је неко. Ја знам, рецимо за Ђуку покојног Радочаја да је две раставио и да сам ја раставио две.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на који начин то, кажете раставили, да ли се Ви враћате тамо према цести па дајете то, слажете, на који начин то?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Слажемо поред цесте, тако, у једниј руци носимо то експлозивно пуњење, а у другој руци носимо упаљач. За то време нас ови држе на нишану са снајперима, да као не би нешто покушали, бар да не би бацили и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, запамтили сте да је то лице које вам диктира ту како ћете да растављате те мине било у СМБ униформи.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: СМБ, СМБ униформа, тако је, не маскирна, него обична СМБ униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, да ли се можда ближе сећате, како је изгледао, какву боју косе је имао?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не могу се тога сетити, нисам ни стајао поред њега, нити сам био близу њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли сте приметили да ли је он при себи имао неки двоглед или нешто друго?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не, нисам ни то приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је само он давао инструкције ове врсте за разминирање или је још неко од њих то чинио?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја се сећам њега, никога другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте спомињали, први пут када сте у суду у Ријечи набрајали ова лица која су страдала на минском пољу, Ви сте побројали све ове људе и том приликом нисте спомињали да је Лука Балић био ту, да је погинуо на минском пољу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, гледајте овако, ја опет кажем ја од тих педесет људи колико нас је било на том минском пољу, ја нисам могао знати све, нисам их ја ту ноћ ни пописивао, ни пребројавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, да ли је Никола Бадањак, за оне људе за које се не сећате или нисте их учили, нисте видели, Ви

слободно реците, не сећам се. Да ли се сећате, да ли је Никола Бадањак био на минском пољу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја само знам да је тамо, да људи који су купили мртве, након два дана са минског поља, да су и њега набројали и да је он на попису тих погинулих на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Иван Палијан?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, Иван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славко Кузмић, да ли знате тог човека?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Њега знам исто, да, радио је у задрузи, био је јако добар човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он страдао?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: На минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, да ли се можда сећате, да ли је по селу било искачених, неких плакатираних упозорења за грађане, како да се понашају, шта да чине, нешто да сте обратили пажњу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нисам видео никакав плакат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такве врсте?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не. Наиме, био је један човек Томо Шелебај који је имао неки добош, бубањ, како га назвати, не знам ни ја, све обавести које су биле за сељане или мештане, њему су рекли, иди прогласи на онај начин како се то радило пре, не знам ни ја, оно можда шездесетих година или када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми само још једно питање, тих дана значи почев од 10. октобра до тог минског поља, да ли сте Ви уочили ту редовне припаднике ЈНА и да ли знате неке редовне припаднике ЈНА, да ли знате нешто о њиховој активности?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не знам никога, нити сам кога посебно уочио, али да је било редовних припадника, то знам, јер је било и тенкова и то доста у селу и војске која је ту спавала и наводно, чак је кружила прича када је једна смена војске дошла и резервиста, да је један војник у камиону погинуо, јер су пуцали дословце насумице ноћу, мачка ако замјауче, они су пуцали са тих бункера које су направили на свим, како ми кажемо, раскршћима и крижањима цеста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имају ли чланови већа неких питања? Тужилац, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Може ли непосредно пар питања?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познат национални састав становништва у Ловасу непосредно пре ових несретних догађања?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, гледајте овако, могу рећи само да знам да је било већински хрватско, да је један део био који се изјашњавао као Југословени, а једни су се изјашњавали као Срби. А колико је у постотку било, знам да је добар део, већински био хрватски, а у постотцима не знам, не знам ни дан-данас нити сам тада знао, није ме ни занимало да будем искрен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какви су односи суседски и међунационални били непосредно пре ових догађања међу вама становништвом Ловаса?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја могу рећи, ја могу рећи за себе, да ја нисам имао конфликта никаквог ни са ким. Чак штавише, и тај Жељко Крњајић који је отишао из села још у петом месецу, ја сам био са њим у јако добрим односима пре тога. Наиме, када год му је требала нека помоћ, то може и он сам посведочити или његовим родитељима, ако је требало посудити новаца или ако је требало нешто за помоћи, урадити, дошао је опет код мога пунца тражити, није тражио код људи који су били, то ће они рећи и он ће рећи исто ако је иоле фер, да су их на неки начин ти Срби, почев од тога Радојчића и тога Зораје, да су их на неки начин избегавали. Зашто и из ког разлога, ја не знам, али рећи ћу и ово, да исти тај Жељко Крњајић и ја са њим да нисам био никада, нити је он био са мном у некој завади, нити ја са њим. Који су његови поводи били да даје такве изјаве, да он мене тражи или не знам ни ја, а ево нека каже ако је ту присутан, верујем да је, пре него што ћу отићи из села, дошао је код мене по једну малу помоћ. Ја сам био са истим тим мојим кумом у кући, кувао сам каву, Радовић Милетом и он је дошао питати да, тражио је наиме апарат за заваривање. Рекао сам нека се послужи, чак нисам ни отишао са њим да видим што ће радити, него сам му рекао, нека се послужи. Скувао сам и њему каву и ту је настала прича и расправа. За њега су дословце и одмах је почео говорити, за њега су сви Хрвати усташе. Ја сам рекао дословце, Жељко, па онда сам и ја усташа за тебе. Каже, ти ниси. Па ако кажеш да су сви Хрвати усташе, он ће убити Туђмана, то су његове речи, ево нека сада каже ако је иоле фер. И зато кажем, био сам са њим у јако добрим односима. Срби су га избегавали, ја нисам никада никога избегавао, ни њега, ни било кога другога. Али је и он био, када је требало за помоћи нешто, физички направити, мој пунац ако се њему обратио, он је одмах прискочио у помоћ. Ја ћу рећи оно што је. И све је било у реду док нису дошли први страначки избори и онда смо постали усташе, а зашто не знам, нека он каже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре ових догађања на минском пољу, да ли Вам је било познато, да ли је у Ловасу било убијених људи, мештана цивила?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Било ми је познато, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, како су они сахрањивани, да ли појединачно, на гробљу или масовно у једну гробницу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: То не знам, не знам стварно. Ја нисам никога сахранио, нити сам никога покупио, нисам имао ту радну обавезу да купим некога, да сахрањујем, радну обавезу нисам имао. Имао сам ево ту срећу, морам рећи, да то нисам морао радити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули, да ли Вам је познато, тај Шелебај кога сте малопре поменули као добошара, да је дан пре догађања на минском пољу се кретао по Ловасу и јавно позивао становништво да се окупе пред земљорадничком задругом?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, то је било 17.10.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте овде неке надимке ових, како их зовете, добровољаца или како већ, поменули сте Косту, Петронија, Николу, Боксера, Марка, ако сам добро све побројао. Да ли се можете сетити још некога од тих надимака?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не. Ја само могу, сећам се, то сам хтео рећи, па ме госпођа ова која ме је испитивала, то саслушавала, прекинула у једном моменту, а сада сам када сте ми то рекли, ту ноћ када смо затворени, 17.-ог, тај пут се и појавио, зашто то говорим, да су људи били свакако на све могуће начине униформирани, полууниформиран човек се појавио и када се појавио у дворишту, оно сви су према њему похрлили, ди си Перо, легендо, ди су наши Негославчани, ето то су биле њихове речи. Он је дословде имао шубару на глави и кокарду, ево нека каже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да је некога тамо ословљавају са Аца Грк, Аца Коњ или неки сличан надимак?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не сећам се тога, нисам чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули сте овог Косту по надимку. Да ли Ви физички сте разликовали Косту и Петронија, да ли сте их лично разликовали као две личности?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, тај Коста је био пуно корпулентнији човек од њега, колико се ја сећам или сам их ја можда заменио. За Петронија знам да је покупио новац од нас, да је имао кожни прслук на себи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На минском пољу доле приликом тог разминиравања, у изјави коју сте дали хашким истражитељима, помињали сте, између осталог, да је једна Ваша грицкалица послужила као средство којим се кида та жица.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, истина, то је, ја сам случајно, наиме, имам ту навику да увек имам код себе грицкалицу, а зашто не знам, тако сам оно, пошто сам био доста година самац, сам живео, и не знам, једноставно сам је имао код себе и увек сам имао у цепу, у горњем цепу

од тексас јакне. Када су рекли да се треба мина раставити, разминирати, покојни Ђука Радочај је рекао да не може је одвезати, она је била завезана, осигурач је био везан са једном жицом која је била са ПВЦ омотачем, тога се сећам добро. Тај ПВЦ омотач је чак био зелени, тако да сам доста тешко уочавао у тој детелини. Онда су неки говорили да треба то пресећи са ножем, није могао никако то направити и ја се само сећам добро да сам питао тог војника који је објашњавао на који начин се мина раставља, да ли смем пробати са грицкалицом пресећи. Каже, «покушај направити како знате, само се помозите, ја вам даље не могу помоћи», то је рекао, то су његове речи биле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам Вас добро разумео, Ви крећући се фронтално према «Борово» фабрици треба да након те експлозије и свега што се догодило, да идете даље, да разминирате простор испред себе.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се Ви могли, пре него што сте добили наредбу да кренете даље да тај простор разминирате, да ли сте се могли безбедно повући уназад одакле сте дошли?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не знам из ког разлога мислите безбедно?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам Вас, пре него што сте добили наредбу да даље наставите са разминирањем, да ли је објективно било могуће да уместо да идете напред да разминирате, да ли сте се могли повући уназад безбедно од неких мина, значи на простор који сте већ прошли?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Уназад да, по овоме свему како су се дешавања одвијала, испада да смо могли назад ићи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не знам да ли смо смели, али су нам говорили да идемо напред, значи по томе ја колико могу закључити, знали су и где се мине налазе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми само, помињали сте бодење ножевима, тамо у дворишту механичке радионе. Нисте рекли нам, ко то ради?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, ја Вам кажем да, од њих шест, седам колико их је било у том кругу, који су људе батинали, ја нисам видео ко је шта имао. Ја знам да је имао Марко тај из Новог Сада који је мене тукао и тукао је ту целу ноћ, да је имао једну шипку, дословце челичну шипку која је била на крају шипке навој и једна велика матица промера 22 или не знам ни ја, можда чак и већа, ко то зна, наврнута матица на крају те шипке металне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то све имамо и у ранијим исказима. Значи, нисте уочили ко то боде ножем.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ми реците, да ли је једно лице боло ножем или више лица или то нисте видели?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нисам видео, али претпостављам, ја се сећам да, када је покојни Ивица Цоњар пао, па су га почели тући, бости ножевима, сећам се само да се човек бранио дословце ногама, а они су скакали њих пар око њега са ножевима и боли га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пошто сте описали Петронија, да ли можете тог Косту да опишете, какву је он косу имао, плаву, црну, смеђу или се не сећате?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Да ли може непосредно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Ваше радне обавезе су се мењале током дана, је ли тако, од дана до дана. Ко је одређивао шта ћете радити?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, обично је одређивао Милан Радојчић.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Да ли Вам је познато одакле мине у том пољу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Оппростите, нисам Вас чуо.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Да ли Вам је познато, одакле мине у пољу, које сте размиравали?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Е сада, рекосте данас да је мештанин Ловаса био вођен на испитивање и да је том приликом пуштена струја, поливан водом и томе слично. Да ли Вам је тај становник Ловаса рекао ко је то чинио?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Оппростите, нисам чуо питање.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Да ли Вам је познато, ко је то чинио, имате ли сазнања о томе?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Знам само да су радили то у кући код Ивице Франчишковића. На тој кући су била нацртана велика четири «С» и писало је «Бели орлови»:

МИЛЕНА ВАСИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Господине Вулета, Ви сте ако могу директно, бићу кратак, судија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вама више пута дозвољавала директно, па увек сте прекршили оно што.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, ако остајете при тој констатацији и мишљењу, ја ћу преко Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неки проблем што не можете да устанете?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зато сам и замолио. Сведок је до сада, рачунајући и данас, четири пута давао изјаве. Ја ћу само да напоменем на једној чињеници, у четири изјаве, четири различите изјаве и да питам сведока, при којој изјави остаје и после данашње изјаве у вези те чињенице. Чињеница је да је приликом првог испитивања 1993. године, Ви сте га, судија, то питали, на другој страни, у дну, пасус одоздо, напоменуо лица која су тамо била, бодена ножевима и тако даље и други, не сећајући се која још, па је онда у наставку рекао: «Љубан Деветак, командант села, организатор напада и командант оружане формације «Душан Силни», наредио је да нас четници одведу ван села»: Моје прво питање је, из овог дела је, одакле је сведоку познато то све шта је Деветак био, а посебно да је организатор напада, да је командант села и да је командант оружаних формација «Душан Силни».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам то сведока питала и објашњавао је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само за команданта оружане формације, ја питам, и за организатора напада, је ли има сазнање директно или нема?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово сазнање што сте рекли да је Љубан Деветак био организатор напада на Ловас, одакле Вам то сазнање?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, то су сами између себе говорили, па шта мислите, ко би био организатор напада? Па, неће га ваљда организирати Мирко Јовић директно из Пазове, него ће поставити човека који је био у Ловасу и познавао ситуацију у Ловасу, иначе је био Ловашчанин.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. Том приликом је рекао да је Деветак наводно напоменуо да ће нас четници одвести ван села. На исту чињеницу пред Хашким трибуналом сведок на страни 9, пасус други, напомиње да је Деветак и командант специјалних јединица, да су казали да ћемо сада да идемо да пронађемо оне који су се сакрили. Напомињем прво да их одведу ван села, а онда у другој изјави, да пронађемо оне који су се сакрили. У трећој изјави по замолници 23. септембра 2007. године, на другој страни, први, други, трећи пасус, сведок каже: «Након тога»; говорим о Љубану, «након тога рекао је да ћемо ићи у виноград, брати грожђе». Данас.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Господине, могу ја нешто рећи?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само да ја завршим са питањима, господине. Ја Вас само доводим у ситуацију да нам кажете, шта је од свега тога тачно. Данас сте рекли, неки су рекли да је Љубан рекао да ћемо брати грожђе, ја то нисам чуо. Е сада Вас ја питам, код ове чињенице око брања грожђа, око одвођења ван села, око проналажења неке који су се сакрили, око брања грожђа и око тога да уопште то нисте чули, шта је тачно?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ево слушајте ме сада овако. То сам рекао и данас поново, да сам ја то, да су само неки рекли да се иде брати грожђе. Ја то нисам чуо. Ја кажем и поново сада говорим, то да је нама речено да ми морамо звати оне који су отишли ван села, који се скривају око села са наоружањем, да их зовемо да се врате, не да их ми тражимо, Ви сте то погрешно протумачили, једна ствар, друга ствар. Моја и наша мана је то што ми нисмо ни стручњаци ни правници па да, ми се можемо осврнути и дословце базирати на тако неке речи на којима се Ви базирате, па да кажемо децидирано, било је тако. За нас је јако небитно да ли ћемо ми брати грожђе или ћемо звати људе да се врате из села. По мени, то је јако небитно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: А ја Вам кажем и рекао сам и данас оно што сам ја чуо и чега се ја сећам, а да су неки говорили да је Љубан рекао да се иде брати грожђе, ја то чуо нисам, ја сам само то рекао и напоменуо да сам чуо само од неких људи

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ја сам цитирао записник претпоследњи, пре овог давања исказа, где је сведок, децидно, јасно рекао и проверавам шта је тачно. Добро, он је одговорио шта је одговорио, да више не питам. У својој изјави раније, а и данас сте напоменули, да Вас је поводом паљења погона «Борово» испитивао овде оптужени Девчић, за кога и онда и сада тврдите да је командир полиције. Одакле Вам тај закључак, одакле Вам то сазнање?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако се понашао. Он је знао тим, хајмо рећи, полицајцима, милицији заповедити. Он је стајао, он је једини који није по селу ходао од тих, хајмо рећи, полицајаца и милиције који су били стационарани у тој кући од Боре Кесера, где је била та милиција.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте данас.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Како Ви сада кажете, опростите само мало, како Ви сада кажете да сам ја рекао да је он мене саслушавао поводом паљења «Борова»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нигде нисте изјавили, ја сам управо хтела због тога да реагујем, јер никада нигде нисте изјавили да Вас је.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не желим да ми се нешто ставља у уста што нисам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је, то нисте изјавили, ово је погрешан цитат браниоца. И раније сте и први пут сте у суду у Ријеци 1993. године и у Жупанијском суду у Вуковару тврдили да Вас је десет дана после минског поља тукао ногама и рукама Милан Девчић и да је тражио од Вас, ко је ХДЗ, који су «калашњикови» и где се налазе и тако даље. У вези паљења «Борова» није.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је сведока неко у полицији уопште саслушавао и да ли је прављена некаква белешка о том саслушању?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Белешка је прављена када су ме саслушавали ови, како Ви кажете, белешка. Забележба у, када су ме саслушавали ови официри, хајмо рећи полицијски, милиције Крајине, а какав записник су направили и шта су направили, ја не знам и шта су писали, нити сам га видео, нити сам га потписао, нити сам читао. Могли су написати шта су хтели. Па мени је Девчић тврдио да има списак на којем сам ја наведен, кога треба ликвидирати у Ловасу од Срба и тврди ми да је писан ћирилицом, писаћом машином, ћирилицом, као да не испадне оно као да смо ми то, да је то нама подметнуто.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сведок је у ранијој изјави.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Молим, опростите, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, није још ни постављено питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сведок је у ранијим изјавама говорио за Мирка Пемпера, да је дошао први у његовој кући, да је тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао у његовој кући.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нисам рекао тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него у кући Јосипа Кувеждића.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја сам одведен из куће господина Јосипа Кувеждића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тамо ме је Мирко Пемпер покупио.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, свеједно, небитно је то, значи Јосип Пемпер је дошао. Да ли је Јосип Пемпер?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Јосип Пемпер него Мирко Пемпер, молим Вас, цитирајте како треба.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, да ли Ви то мене испитујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него не дозвољавам погрешне цитате када испитујете сведока.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте подучавали сведока све време шта треба да говори, пустите ме да питам ако дозволите, ако не, ником ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво подучавање?

Опомиње се адвокат Здравко Крстић да се не обраћа председнику већа на начин да коментарише «Ви сте подучавали сведока све време како треба да говори» под претњом новчаног кажњавања када следећи пут на овај начин се обрати председнику већа.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Могу ли да наставим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сведок је претрпео, како је рекао бројне повреде, озледе, како они кажу, лечио се и тако даље. Ја питам где се лечио после задобијених ових повреда, у којим установама и да ли је био а оцени радне способности и какав је резултат те оцене?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Био сам на оцени радне способности - радно неспособан. Први мој лечнички преглед обављен је у Загребу, господине, у првом месецу 1992. године, други месец, можда се не могу сада точно сетити, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате на широко.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ја инсистирам на овој чињеници. Ја пред собом имам из Жупанијског суда у Вуковару медицинску документацију, односно налаз и мишљење и хоћу сведока да питам, да би испитао кредибилитет овог сведока и способност да уопште сведочи. Ако ми дозволите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту документацију треба да приложите, требали сте да приложите суду.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Приложена је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где и када?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја из те документације хоћу да прочитам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је, ја немам ту документацију за сведока.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, мора да читате предмет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам за ту документацију.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, ево. Елем, питање је, вештак је дао негативну оцену испитујући документацију, наводећи да психијатријско вештачење није било и да он није за то, овај, то није цењено, па ја питам, да ли због тога што није цењена та медицинска документација није добио оцену способности и да ли је накнадно приложио ту документацију, да видимо да ли је уопште сведок способан да сведочи, односно да Ви цените његов исказ у светлу налаза и мишљења психијатријске клинике у Ријечи. Отуда, ако ми дозволите, ако не, мене чуди, четири изјаве, све четири различите. Ја сам завршио, немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви имали неких здравствених проблема те природе да сте код неуропсихијатра или тако нешто се лечили?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја имам госпођо оштећени центар за равнотежу, што могу приложити ако Вам је потребно, па ћете видети у документацији. Наравно да се не може установити узрок, ја имам пукнуће и носне хрскавице у том дворишту, па нека каже исти тај

Девчић, ако хоће нека каже исти тај Радојчић, како сам ја изгледао након тог минског поља и тих дана, па нека Вам они само то испричају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, идемо даље.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нека Вам испричају ако су људи иоле, ако су људи, јер били смо некада добри, па нека Вам сада кажу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар дан, господине Вулета, ја сам Градимир Налић, адвокат, бранилац Милана Радојчића. Ја бих Вам поставио неколико питања. Прво питање је, за који датум бисте могли рећи да га Ви сматрате или да га Ви знате као почетак сукоба у Републици Хрватској?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Оппростите, нисам чуо питање, господине.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Који датум Ви сматрате, који датум Ви држите за датум почетка сукоба оружаних у Републици Хрватској?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Чујте, овако, рецимо да је након убојстава оних полицајаца у Борову Селу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли се Ви тада укључили у неку војну формацију после тог догађаја?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, ми смо основали, хајмо рећи те страже у селу. Ја сматрам да сам био у тој војној формацији, наравно, без наоружања, то знате и сами, то зна и Радојчић.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, молим Вас, да ли је овај, да ли сте били члан, односно да ли сте били војник Ловашке сатније, 204. вуковарске бригаде?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Били сте? Где сте, овај, са том сатнијом ратовали?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нигде.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па, какве сте задатке извршавали као припадник сатније?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Чували село.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта сатнија означава, по овај, ако Вам је то познато, пошто кажете служили сте југословенску војску, а та војска је, овај, имала нешто другачије називе, али у принципу, претпостављам да можете да се определите?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не знам, можда сто људи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Сто људи?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Отприлике.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала. Реците ми, молим Вас, да ли по основу Вашег учествовања као припадника сатније ловашке 204. вуковарске бригаде, остварујете некаква примања у Републици Хрватској?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Каква примања остварујете, господине Вулета?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Имам мировину.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, у ком сте чину пензионисани?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Војник.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте имали чин никакав?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не? Добро. Реците ми, молим Вас, да ли сте похваљивани или одликовани као припадник те сатније?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте? Реците ми молим Вас, ко Вам је био командант сатније?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Рецимо да је заповедник одбране села је био Јозо Милас.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, него сатније, ја Вас питам, овај, ко је био командант сатније?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: То је било то, нема то, ништа друго није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните ми сада само, Ви сте истражитељима Хашког тужилаштва помињали цивилне страже.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Могу ја судија да замолим да ја наставим у правцу у коме сам и почео, управо бих то и питао.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: То су те страже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? А сада се помињу неке сатније, о чему се ту ради?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Помињу се у записнику још раније.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Гледајте овако, нису били, била је проглашена општа мобилизација, нико село није могао напустити нигде.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Приговарам на овакав начин испитивања, ја се прекидам у испитивању, ја морам да приговорим, госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја имам право као председник већа, сваки пут да се умешам и да тражим појашњења у вези неких ствари. Ако сада Вама то не одговара.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не ради се о томе да ли мени одговара, госпођо судија, ради се о томе да ја имам одређени ритам и начин испитивања, ради се и о унакрсном испитивању и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли да појасните молим Вас то, цивилне страже и сатније и да објасните суду овде да видимо, да ли је то исто, о чему се ту ради?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, гледајте овако, ако сам ја био на тој стражи, нас двојица са једном ловачком пушком, Ви мени објасните шта смо ми били, ако тако могу одговорити са питањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, је ли то цивилна стража или нека војна организација била?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то била цивилна стража или нека војна организација?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Можете је назвати како хоћете сада. У то време, ја бих рекао да је то била цивилна стража.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да појаснимо ово, можда и судији. Шта је то бригада вуковарска 204, да ли је и то цивилна стража?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није, а рекли сте да сте били припадник ловашке сатније 204. бригаде вуковарске, то сте рекли не данас на моје питање, него сте то рекли у службеној белешци коју сте дали, ако могу да Вас подсетим, 20.04.1995. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим, немојте, какве службене белешке, полицијске?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то полицијске белешке?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли ово изузето?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, то не може да се користи као доказ.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте користили све време у испитивању, све ове белешке које су биле из Опатије и из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису то белешке, то су искази сведока пред судом, господине.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте користили белешке из Опатије и из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које белешке из Опатије, Жупанијски суд у Ријеци.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па, питања су из тих белешки, јер су та питања која сте Ви госпођо судија поставили су из белешки, нису из, нигде нисте рецимо, ја то нисам могао да приговорим, ако дозволите сада, ја бих приговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте рекли, сугерисали сте одмах на почетку испитивања сведоку једну реченицу коју никада раније није нигде изговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ево сада ћу Вам, сачекајте мало, молим Вас. Ви сте сугерисали да му се Радојчић представио као командант територијалне одбране. То има у данашњем транскрипту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао данас на претресу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није, него сте му Ви то сугерисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево човек је данас рекао на претресу да му се представио, чим је почео. Па, где Ви седите у судници?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја седим на свом месту, госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте Вашег клијента шта је рекао и изјавио сведок, чим је почео да сведочи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Госпођо судија, нема потребе да мој клијент сведочи о томе шта се дешава овде, сведочиће овде транскрипти, сведочиће о томе транскрипти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вулета, да ли сте данас на претресу рекли, уосталом, постоји транскрипт како је сведок рекао, чим је дошао у пољопривредну задругу тамо, да му се Милан Радојчић представио као командант територијалне одбране. Писаће у транскрипту шта је изјавио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Слажем се, ја приговарам да је изјавио управо ово што ја тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је управо то изјавио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Заиста немам намеру да настављам са Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да му се Милан Радојчић представио као командант територијалне одбране. Ако Ви нисте пратили претрес, питајте Вашег клијента, он је вероватно пратио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ако могу даље да пређем на следеће питање, ако дозвољавате. Питање, господине Вулета, да ли је господин Милас донео неке противтенковске ракете, да ли Вам је познато нешто о томе у пошиљци оружја?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па, чим је била наоружана Ваша јединица?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Са ловачким пушкама.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја Вам кажем да смо нас двојица били код млина са ловачком пушком.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, молим Вас, да ли је било аутоматских пушака?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја их нисам ни видео ни имао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је имао неко други, господине Вулета?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Можда је имао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је имао рецимо аутоматску пушку и револвер, да ли се сећате можда господин Рендулић?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја сам имао пиштољ који сам ја купио дословце на дозволу у Шиду, могу Вам то рећи отворено.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, не питам за Вас, чуо сам.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ви питате ко је имао револвер, ја Вам кажем ко је имао, ја сам имао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, ја Вас питам за аутоматску пушку, господине Вулета, питам Вас за аутоматску пушку господина Цирбе. Да ли је господин Цирба имао аутоматску пушку и пиштољ?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја нисам видео.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је било резервног састава хрватске полиције у Вашем селу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Било је људи који су.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Било је људи који су радили, дословце у полицији у Вуковари, а иначе су из Ловаса, а да су били стационирани у Ловасу, не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, да ли је било припадника резервних снага хрватске полиције у Ловасу, међу вама мештанима?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Који су се били прикључили, јесу, били су у Вуковару.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико је људи из Вашег места отишло у Вуковар?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, не знам, можда десетак људи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја се извињавам, ја хоћу да испитам снаге у Ловасу, овај, те су снаге ангажоване даље за вуковарско ратиште.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Таквих снага у Ловасу није било.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да испитам колико је било наоружања у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми реците, а каквих то снага у Ловасу није било?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је нешто почео, кажете, таквих снага у Ловасу.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Господин ми говори да је било, да ли је било људи који су били у одбрани Вуковара из Ловаса. Ја сам рекао да је, било их је десетак, али су били у одбрани Вуковара, дословце у Вуковару, из Ловаса значи отишли у Вуковар, бранити Вуковар.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Разумео сам.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: А таквих припадника наоружаних и униформисаних уопште није било у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу у време напада били у Ловасу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, да ли је Мато Сабљак био са Вама у сатнији?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја сам, са мношвом не, ми смо били распоређени ко на којем делу села, ко на којем крају, нас је било десетак који смо били ту на овој страни код млина.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико је таквих група било, господине?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: То не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, рецимо, можда је било десетак група

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли Ви имали командира одељења?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Сви улази у селу су били, рецимо, покривени.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли имали командира групе?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Јесте, имали смо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је био то, господине Вулета?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Златко Туркаљ. Па, неко је морао рећи, направити распоред када ко иде на стражу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, реците ми, молим Вас, Ви кажете да сте били у кући Јосипа Кувајџића прва два, три дана.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Јосип Кувеждић.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, ми смо кроз његове исказе проверили, он се не сећа никога, осим својих домаћих, прва два, три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тачно, нисте прочитали исказ. И на питање Жељка Крњајића, одговорио је да је био овај сведок код њега.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, реците ми, молим Вас, какав је разлог имао, по Вашем мишљењу да Кувејџић каже овај 25.02.2003 године Жупанијском суду, «код мене нико није долазио, у време напада на Ловас, ја сам био у својој кући са својом породицом»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај сведок је овде био на претресу, појаснио је да је сведок Петар Вулета био код њега кући.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, Миле Радовић за кога тврдите да је присуствовао када су Вас тукли Мирко и Петроније, каже како 17.-ог и 18.-ог уопште није био у просторијама задруге, остајете ли упркос томе при свом исказу из 1995. године и каснијим исказима око Радовића?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не у просторијама задруге, него у дворишту задруге.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Је био.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Био је? Добро. Ви сте се с тврдњом да су «четници запалили погон «Борова» позивали на Влада Бошњаковића. Да ли остајете при том исказу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, остајем, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А је ли Вам рекао Владо Бошњаковић одакле је то њему познато?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Зато што је он видео када су палили, он је возио на тракторској приколици сено, јер је имао ту обавезу да храни овде у задрузи и када је пролазио са тракторском приколицом, возио је сено у задругу и видео је људе који хараче по погону и који га пале.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, реците ми, молим Вас, рекли сте у једном свом исказу да Вам је показиван списак Хрвата који треба да буду као не знам, вероватно екстремисти или не знам шта је била идеја, да буду похапшени, па сте тамо видели своје име. Ко Вам је показивао тај списак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прецизирајте где је то рекао, када, пред којим органом, а не овако паушално, рекли сте у неком исказу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисам чуо шта је одговорио судија, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прецизирајте, на ком записнику је речено где, која страна, да бисмо могли сви да пратимо. Сведок не зна да се изјасни док не појасните.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то рекао, коме, где.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте, господине Вулета, у исказима датим истражитељима Хашког трибунала 1995. године говорили да је Милан Радојчић био у униформи са чином заставника, то је оно што Вам је судија овај такође предочила. Зашто то нисте рекли у претходним исказима које сте давали или сте можда рекли?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Шта нисам рекао?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Њих не можемо користити, па онда не знамо да ли сте рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта га питате?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Опростите, нисам чуо, шта нисам рекао?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Питам га, зашто раније није тврдио да је, овај, Милан Радојчић био у униформи са чином заставника, као што је тврдио истражитељу Мајс Етивајем?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, господине, ја опет говорим, за мене није битно да ли је Милан Радојчић био са чином заставника или је био разводник, то је мени тако небитно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па, за њега је битно, господине и за суд је битно, заиста.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: За њега је битно, он нека каже, што је рекао када сам ја дошао у задругу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала Вам. Реците ми, молим Вас.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: То сам поновио већ неколико пута.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Када је дошао Мирко Пемпер код Вас, да ли се он Вама обратио или се обратио Вашем домаћину и кога је тражио да пође са њим?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Он је тражио, Јосипова мама, тета Невенка Кувеждић појавила се у дворишту када је чула њега и ја сам чуо, у то време сам се ја код Јосипа у купаони бријао и дословце сам изашао полуобријан, једну страну сам обријао лица, другу не. Чуо сам Мирка како разговара са Јосиповом мамом и говори: «тета Невенка, ништа му неће бити»; они су били суседи, они су били две куће једни до другог. Невенка, Јосипова мама је само плакала и рекла: «Немој га Мирко, молим те, водити»: Рекао је да му се ништа неће десити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо то, то смо све чули.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи, он није тражио Вас, тражио је Мирка и којим поводом га је тражио, да ли се сећате?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Али је рекао овако, дословце да ће се куће претресати, не сме се никога наћи. Кога се нађе, убиће га.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим, нисам Вас разумео, опростите, слабо сам Вас чуо.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Мирко је рекао Невенки, Јосиповој мами, Невенки Кувеждић, да ће се све куће претресати.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па сте и Ви онда решили да изађете, то је одговор вероватно био.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, ја сам онда изашао, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми, молим Вас, када сте пошли са Мирком кроз село до задруге, како сте ишли, један поред другог као или?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нас двојица један поред другог, он је био иза нас.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Он је био иза вас?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Мирко је био иза нас.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли он имао оружје неко у рукама или га је имао код себе?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Молим?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли он држао оружје у рукама или га је имао код себе на неки начин?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Имао је полуаутоматску пушку.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У ком положају је стајала та полуаутоматска пушка?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Како је стајала када је био иза нас, ја не знам, верујте.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате, добро, а реците ми, молим Вас, назад када Вас је примио тамо Радојчић и увео у евиденцију, како сте

рекли, назад како сте ишли кући, он Вам је рекао да идете кући, да ли су Вас исто водили са пушком или сте сами отишли?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нико ме није онда водио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала. Реците ми, молим Вас, поред чишћења ове учионице што сте рекли да Вам је наредио Радојчић и тамо уклањање тела мртвих животиња, ако сам добро схватио, чишћење после пожара и остало, реците ми молим Вас, храњење стоке по селу и остало, да ли Вам је дао било какав војни задатак Милан Радојчић?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Шта, јел нам дао?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел Вама лично дао било какав војни задатак Милан Радојчић?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Војни?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тако је.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала. Реците ми, молим Вас, око беле траке ове која се носила на руци, ја нисам разумео, пошто у различитим исказима чини ми се, да ли сте Ви погрешили, да ли је у питању Рудић или Радојчић, ко Вам је то саветовао да носите, Милан Рудић или Милан Радојчић?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ма, Радојчић нам је одмах рекао, чим смо дошли у задругу, мени и Јосипу Кувеждићу. И онда сам видео да су сви људи тако означени који су се већ кретали по селу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А до задруге сте стигли неозначени?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Неозначени, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није Вам рекао ништа, овај, који вас је проводио да не треба? Јел он имао неку ознаку, није?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Мирко Пемпер?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Није имао ништа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Био је у униформи, јесам Вам рекао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, реците ми, молим Вас, говорили сте о три вода нишких специјалаца, око сто људи. Одакле Вам је то познато, јесу то специјалци из Ниша, како су били обучени, наоружани?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Они су били, ја не знам јесу они били нишки специјалци, таква је прича колала по селу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи, не знате Ви лично?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Али су били у комбинезонима, маскирним.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Које боје?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, рецимо оне, хајмо рећи, светлије, као јесен, више налик на жуту, на жуту боју вуче.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Жућкасто-браон или зеленкаста?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Међу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим, више на зелену или на жуту?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Више налин на жуту, смеђу боју да вуче.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала. Реците ми, познајете ли потпуковника Камберија, јесте чули то име?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нисам чуо како сте рекли?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Камбери, потпуковник ЈНА.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте чули то име?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не, не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала Вам. Реците ми, где је била Радојчићева канцеларија, Милана Радојчића, где се налазила, да ли се сећате?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тада је био у дворишту задруге, ту где је била задружна кухиња, са стране из ходника се ишло у једну просторију. Ту је била као његова канцеларија, ту смо ушли.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми сада само, да ли је све време била његова канцеларија ту, да ли се нешто мењало?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Е то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја нисам касније видео где је он одлазио и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У наредном периоду мислим, тај први дан је било ту, али у наредном неком периоду, да ли је ту и даље била, пошто сте причали да сте се стално?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нисам, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Вама је у Жупанијском суду у Вуковару, вештачење је било Вашег медицинског стања и здравља после свега тога. У том налазу вештак је констатовао одређене Ваше тегобе и потребе за лечењем, али исто тако констатовао да недостаје иницијална документација која би оценила те повреде главе које сте Ви у анамнези наводили. Да ли сте касније прибавили, пошто је вештак рекао, уколико се прибави та документација, да ће он радо вештачитити даље, да ли сте прибавили можда ту документацију везану за повреде?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја имам своју документацију лечничку од 1992. године.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли је можда доставили вештаку Жупанијског суда у Вуковару?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не, нико ми није тражио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А реците ми, молим Вас, је ли Вам достављен налаз и мишљење вештака неуропсихијатра о Вашем здравственом стању, да ли сте видели то некада?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тај документ, нисте? Хвала. Да ли је било пре напада у селу у току лета припадника Збора народне гарде по Вашем сазнању у Ловасу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја никога нисам видео.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јесте ли чули да су били?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, када је у питању хрватска полиција из Илока, где је она била смештена то и колико је људи било из Илока, овај у Ловасу привремено?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Они нису били смештени у Ловасу ниједног дана, они су само долазили на дужност.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нису уопште, нису били можда смештени у новој школи, нису или јесу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја то не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате? А реците ми, молим Вас, какву је дужност вршила та полиција из Илока у Ловасу, у селу Ловас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек не зна да су били смештени, како га онда питате.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја питам, какве је дужности вршила, а не где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не зна да су били смештени.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Како бих ја знао, па нисам ја полицајац да је знам шта су они радили.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесу они долазили чешће, господине сведоче? Јесу ли они долазили сваки дан тамо или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате та сазнања или немате?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја их нисам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим? Имате ли сазнања о томе, просто нећу да Вас даље питати.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не, ја их нисам видео.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала, реците ми, Ви сте рекли да је оружје предато њима, оно које су грађани Ловаса хрватске националности прикупили на захтев војске, да је предато њима, полицији из Илока, а не, овај, а не ЈНА:

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не, господине.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Није предано њима, него је војска, боже, војска, полиција из Илока је дошла и једноставно је однела то оружје.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико је оружја однела илочка полиција?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не знам то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате, отприлике?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не знам ни отприлике, нисам ни видео то оружје, нити сам био тамо када је однешено.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па, одакле Вам онда сазнање да су они носили а не ЈНА и остали? Јесте ли имали Ви та непосредна сазнања или сте ово пред Хашким трибуналом сведочили на основу тога што сте чули можда?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Гледајте овако, опет ћу Вам одговорити противпитањем.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Немојте ми одговорити молим Вас

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Питајте господина Деветака, чак и он зна да је полиција из Илока однела то оружје.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Чак и господин Деветак зна да је то оружје однела полиција за Илок. Како и на који начин.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, то ће Деветака да пита судија, ја Вас питам, да ли Ви сте то све знали или сте просто чули? Није ни то овај.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ево овако ћу Вам рећи. Када је оружје предавано, на дежурству у Месном уреду је био мој пунац, Марко Ходак. Он је био на дежурству када је оружје предавано и када је дошла полиција из Илока и однела то оружје за Илок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи чули сте од њега, јел тако?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли од њега чули то?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Од њега сам директно чуо, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта каже, колико је оружја примио, да ли се сећа тога?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је он имао неки чин у сатнији?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Он?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, пошто је био дежурни у штабу, ако се не варам?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, то су старији људи дежурали, једноставно тако.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: То су људи били од 65, 70 година који су дежурали.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Рекли сте у свом исказу пред истражитељима Хашког трибунала да сте 16. октобра сазнали да командант у Шиду није задовољан развојем ваљда стања, чиме ли већ.

Чиме није био задовољан и на ког сте команданта тачно мислили, ако можете да се сетите просто?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Е то морате питати господина Баћу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Фрањо Жадањ, њега морате питати, његове су речи биле када је дошао, по којем задатку је био у Шиду ја не знам. Ми смо били дословце тај дан у, вртели се око те зграде задруге и он се појавио и рекао да војска није задовољна са учињеним, са учинком у Ловасу. А до тада је било побијено преко двадесет људи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А где је он то Вама рекао, да ли је био још неко присутан када је он то Вама рекао?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Било је нас пет, шест, ако не можда и десет људи који су имали радне обавезе и тај дан смо дословце скоро преседели ту пред задругом.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Можете ли можда неког имена молим Вас да се сетите од тих што су преседели пред задругом?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, мислим да је био и Цоњар Милан, мислим да је био Фрањо Дошен, било је нас, Рамиз Фетаховић.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала. Ви сте истражитељима Хашког трибунала рекли да сте и Милана Радојчића између осталог и Девчића и тако даље, да сте их видели у задрузи у критично време, 17.-ог и 18.-ог. Да ли сте икада раније, овај, то било коме саопштили, ту чињеницу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да су били тамо?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, било ком другом органу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, сигурно да јесам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кому сте саопштили то?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, на сваком исказу сам вероватно рекао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим, да ли можете да ми кажете, коме сте давали исказ?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Сваки исказ који сам дао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли можете да ми кажете коме сте давали исказе?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Кому сам давао исказе?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тако је, пре Хага?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Пре Хага?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Била је једна госпођа из УН, које године је то било, али било је пре овог хашког истражитеља.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Да ли сте давали неким хрватским органима исказе на ту тему?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не сећам се.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не сећате се? Добро, хвала. Реците ми, молим Вас, пошто сте, ако се добро сећам, и Ви говорите о резервистима који су дошли у смену и међу којима је у значајнијем броју било Мађара, грађана мађарске националности, да ли можете да ми кажете, отприлике, када су они дошли, да ли то можете бар овако да?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, рецимо да је то било већ негде тамо крајем једанаестог месеца.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала лепо.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нисам сигуран, али рецимо да је ту било, крајем једанаестог месеца.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, ја Вам се захваљујем.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Можда почетком дванаестог.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја Вам се захваљујем на сведочењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, има ли даље питања?

Адв. БОРИС ЗОРКО: Уз дозволу суда, постављаћу питања непосредно сведоку. Добар дан, господине Вулета.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Добар дан.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Ја бих желео најпре да Вас питам у погледу Ваше изјаве коју сте дали 26.02.1993. године пред Жупанијским судом у Вуковару, па ћу Вам ја прочитати текст како бисте могли да се сетите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда сте погрешили, колега, то је било у Ријеци.

Адв. БОРИС ЗОРКО: У Ријеци, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је био тада у избеглиштву, па га је Жупанијски суд у Ријеци саслушавао.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Опростите, грешка је, у Ријеци је била изјава. Она иде на следећи начин: «Четници су нашу групу зауставили код поља где расте задружна детелина. Ту су нам наредили да се постројимо паралелно један поред другог, а затим су нам наредили да ходамо преко њиве од детелине. Поље детелине прешли смо до краја а затим су нам поново наредили да се спустимо један по један у колони према цести»: Да ли сам у праву да сте Ви два пута пролазили детелину према овој формулацији, значи.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да, да.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Значи, паралелно један од другог. Хоћу да Вас питам, најпре, да ли сте запазили да се у пољу налазе потезне мине?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нисам запазио.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Ја желим такође да Вас питам, како је могуће да нисте успели да закачите мину приликом првог проласка, уколико сте на овај начин прелазили поље?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Вероватно зато што на том делу детелина, на том делу мина није била постављена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, господине Вулета, немојте да одговарате, ипак ћете морати преко суда питања.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Из ког разлога судија, ако смем да питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што питање гласи, ево тужилац већ има примедбу.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Само ради разјашњења, нисам рекао да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, примедба на питање, погрешна интерпретација исказа сведока и погрешна интерпретација и погрешно питање.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Извињавам се, ја сам читао дословце.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сведок је рекао, објаснио да су ишли управо испред винограда, па онда се вратили, ишли према «Борово» фабрици.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Колега, ја сам управо, немам намеру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како гласи Ваше питање?

Адв. БОРИС ЗОРКО: Па, моје питање је како је могуће проћи први пут поље, а при том не закачити ниједну мину, тражим разјашњење, значи, не кажем да је можда немогуће, али само сам хтео да се то објасни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, сведок нека каже, али.

Адв. БОРИС ЗОРКО: То ми само није јасно, судија, значи не кажем да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тај део ливаде био миниран?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, ми нисмо целу њиву први пут прошли целу, ми смо половицу њиве, прву половицу њиве прешли попреко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По ширини, значи?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: А касније смо кренули фронтално као што је овај господин пре рекао, према погону «Борово», према творници «Борова».

Адв. БОРИС ЗОРКО: У реду, хвала. Хтео бих даље да Вас питам, Ви сте поменули, такође, у тој изјави од 26.02.1993. године да је по доласку у задругу Вас један четник хтео побити, али да га је у томе спречио један од специјалаца звани Гане.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, да.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Можете ли нам детаљније рећи, како су били обучени ти војници? Данас сте нешто поменули везано за униформе, али колико се можете сетити, како су изгледале униформе тих специјалаца, детаљније?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Рекао сам да су, ја се сећам да су они имали на себи комбинезоне маскирне и сви су били наоружани са аутоматским пушкама.

Адв. БОРИС ЗОРКО: У реду, хвала. Такође бих хтео да Вас питам, на страни 4 овог записника који ми имамо, стоји да сте имали сакривени пиштољ.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тај пиштољ није био сакривен, него је био бачен у бунар одмах 10.10. када је Ловас нападнут.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Ја ћу Вам дословно.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: У бунар који је дубок 35 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи Ваше питање, колега, реците?

Адв. БОРИС ЗОРКО: Где се налазио пиштољ који је поседовао сведок?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада је објаснио.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Сада сам Вам рекао, у бунару, 35 метара дубоком бунару

Адв. БОРИС ЗОРКО: Знате зашто Вас питам, просто овде стоји, ево ја ћу, ако ми дозволи веће, поново да прочитам како стоји у записнику, стоји: «Ја сам поседовао пиштољ али сам га 10.10.1991. године сакрио у кући пријатеља» и даље у тексту ништа не говори о бунару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а од каквог је то значаја за предмет ове оптужбе, тај пиштољ?

Адв. БОРИС ЗОРКО: Судија, не тврдим да је од значаја за предмет оптужбе, али може бити од значаја за кредибилитет сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим, за?

Адв. БОРИС ЗОРКО: Кредибилитет сведока, за потврду сведока и његовог исказа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је имао пиштољ?

Адв. БОРИС ЗОРКО: Судија, дозволите, моје је право да питам и да тражим разјашњење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Молим Вас, везано за изјаву дату истражитељима Трибунала, то је изјава од 03. фебруара 1996. године, ту сте навели на страни 3, да сте сазнали од становника Ловаса да се од становника Ловаса захтева да снагама ЈНА предају неку невероватну количину оружја коју ови никако нису могли да сакупе, јер толико оружја нису имали. По Вашим сазнањима колико су мештани Ловаса имали наоружања?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Онолико колико је било ловаца, можда је било пар, ја Вам кажем, ја сам имао пиштољ, а ко је још имао пиштољ, ја сада не могу знати. Па, нико се никоме није исповедао и рекао, ја имам то и то у кући и не знам ни ја. А од аутоматског наоружања ако је било, можда је било две, три пушке, ништа више.

Адв. БОРИС ЗОРКО: У реду, хвала.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: А само су ловци имали наоружање.

Адв. БОРИС ЗОРКО: На страни 5 такође говорите да сте послани у фабрику, послати у фабрику «Борово» у којој је такође био подметнут пожар. Ја се извињавам, али бих Вас молио за разјашњење, по Вашем сазнању, да ли знате ко је подметнуо пожар?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја сам рекао само да знам да су га подметнули ти добровољци који су били у селу. И господин Владо Бошњак то може посведочити који је видео када су палили «Борово».

Адв. БОРИС ЗОРКО: У реду, хвала. Такође на страници 5 сте говорили о официрима војне полиције, па сте навели да су то били припадници специјалне јединице ЈНА стациониране у Нишу, неки су имали беле опасаче, на глави су носили шлемове, од којих је на некима била петокрака, а на некима симбол орла. То Вас је већ судија питала, па бих хтео да Вас питам, поред СМБ униформи, какве сте све униформе виђали тај дан, 17.10., поред тих СМБ униформи, да ли је било још униформи и каквих?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Обичне маскирне униформе, војне, зелене, како да их назовем, обичних војничких униформи, СМБ; чојаних униформи, полууниформисаних људи, свакаквих је било.

Адв. БОРИС ЗОРКО: У реду, хвала Вам. Такође на страни 6 говорите о Аждаји, о човеку по имену Аждаја. Да ли знате ко је тај човек?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Такође, Ви сте и данас и у овој изјави такође дали неки, да кажем, опис везано за ово лице по надимку Аждаја. Ја бих Вас молио да ми кажете, где сте га тачно у Ловасу, у месту Ловас видели, у релевантно време о коме говоримо?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Видео сам га у дворишту задруге, видео сам га у центру села када се зауставио дословце испред некадашње кинодворане, данас је Дом културе и некада је био, Дом културе и кинодворана, хајмо рећи тако.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Добро. Има ли он још нешто, можете ли описати његов физички изглед, да ли је био крупан, ситан, поред тога што сте рекли?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Изразито висок, испод 185 сигурно није био центиметара висине.

Адв. БОРИС ЗОРКО: У реду, хвала Вам, само још једно разјашњење везано за двориште. Када сте поменули, ево ја ћу Вам прочитати, биће много лакше, јер ћу Вас управо везати за то питање. Кажете овако: «Када смо ушли у двориште, наредили су нам да се поређамо у два реда под правим углом у односу на улицу. Са леве стране била је стара задружна зграда са отвореним ходником који је излазио на двориште. Тада сам први пут приметио једну групу паравојника који нису припадали специјалним јединицама. Тамо је био постављен један митраљез на који је био прикачен дугачки реденик са муницијом».

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Хоћу да Вас питам, ова лица, ову групу коју први пут виђате то јутро, да ли су они били другачије обучени од ових специјалаца које сте раније виђали у Ловасу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја њих нисам видео то јутро, ја сам њих видео већ ту вече, они су нас чували целу ноћ, ти полууниформисани људи.

Адв. БОРИС ЗОРКО: У реду, хвала. Везано за минско поље, само минско поље, на страни 11 Ви кажете «да су свима који су устали након, да кажем, прве експлозије у минском пољу, наредили да се поново поређају један поред другог и да још једном крену преко поља. Мислим да је у том тренутку било нас 18 који смо још увек могли да се држимо на ногама. Док смо се распоређивали у врсту, на путу се зауставио један цип» и тако даље. Значи, можете ли нам рећи, ко је то наредио да се ви поново поређате један поред другог и поново кренете преко поља?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: То не знам, неко од тих, ко је био заповедник те формације. Ја се не сећам ко је то био.

Адв. БОРИС ЗОРКО: У реду, хвала. Можете ли нам рећи, да ли је међу наоружаним људима који су били тамо присутни, било повређених?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: То не знам, касније је прича била да је један војник рањен.

Адв. БОРИС ЗОРКО: У реду, хвала. Само још једно питање, везано, Ви објашњавате «поподне, касно 18. октобра, односно 18.10., када је у двориште упао, ушао Продановић у пратњи Зорана Тепавца и рекао да није требало да се деси то што се десило, специјалци су им на то одвратили да су сви они знали шта ће се са нама догодити и да ништа нису учинили да то спрече. Ова двојица ништа нису одговарала». Јел ту било неког неслагања специјалаца, значи лица која Ви називате специјалцима, са овим што се десило, јел било неког пребацивања, неке расправе међу њима?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Они су увек имали неке размирице између себе. Чак је било приче да су ноћу пуцали једни на друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А конкретном приликом у вези овога, да ли је било неке расправе да ови пребацују специјалци том Продановићу и Зорану Тепавцу да су они знали шта ће се десити? Да ли се сећате?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Опростите, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате ове ситуације коју Вам је предочио бранилац?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Сада сам Вам рекао, они су се између себе препуцавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ово било препуцавање, ово што Вас је бранилац питао?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, да, чак је било речи да ће се наводно покушати решити тога Косте, Петронија и таквих, да ће их протерати из села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. БОРИС ЗОРКО: У реду, хвала, немам више питања.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Међутим, нису отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Само једно питање. Колико је било експлозија на минском пољу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја се сећам једне.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Опростите само мало ако могу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Када смо износили рањене, још је једна експлодирала, та је била мања експлозија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Пеулић, како му је име, он је нагазио и остао је без пола стопала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ове које сте споменули, који су били на цести са снајперима, колико је било таквих са снајперима са пригушивачем?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја сам видео четворицу.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли добро знате, шта је снајпер са пригушивачем?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Молим?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли добро знате шта је снајпер са пригушивачем?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Пушка која има оптику на себи и има један продужетак, хајмо рећи.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А шта су радили они са тим снајперима?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Е то не знам.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Јесу их употребили или не?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Знам само да су пуцали, да су покушавали активирати након, када смо ми изашли из те детелине, на цести према воћњаку су биле укопане још неке мине. Како су они за то знали, нека они кажу, али су пуцали, покушавали су на тај начин активирати те мине.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А ти који су имали снајпере са пригушивачем, како су били обучени?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: У маскирним униформама.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А на главама?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Беретке.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А неке ознаке на береткама, да ли су имали?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не сећам се.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Молим?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не сећам се тога.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро. Да ли постоји још неки Миле Радовић у Ловасу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Овај Ваш кум, да ли знате његов отац, како је име његовом оцу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Милета Радовића?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Његов отац је живео у Мирковцима, а како му је име, ја не знам.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А чиме се бави Миле Радовић, овај о коме Ви говорите?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: У то време је био аутопревозник.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли знате где је рођен?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: То не знам.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро. Да ли знате да опишете Боксера, да ли можете да опишете Боксера?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ево могу рећи као што сам рекао, да је имао дословце заврнуте рукаве на, рукаве маскирне кошуље, скоро до рамена, изразито мишићав и јак човек, висок, набилдан човек.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ко је, пошто сте споменули али нисам разумела, да је неко имао шубару. Ко је имао шубару на глави?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Неки Перо из Негославаца.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли је неко имао рукавице на рукама?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Имао је Петроније рукавице без прстију, кожне рукавице.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја ћу Вам прочитати исказ, само тренутак Радмиловић Милана од 06. фебруара 1996. године пред Међународним кривичним трибуналом, страна 6 где каже: «Када је свануло, догодило се још нешто ужасно. Из наше групе су издвојили Јосипа Туркаља званог «Јоја» и натерали га да стане испред нас. «Јоја» је имао дугачку косу коју је четник Љубо са надимком «Боксер» покушао да исече ножем свог аутомата. «Боксер» је носио кожне рукавице без прстију»:

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, гледајте, нисам ја могао учити ко је све имао што на рукама.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Мене је Петроније тукао, ја сам видео те рукавице без прстију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта значи сада то читање исказа? Ја ћу предочити сведоку исказе Ивана Мујића, Владе Бошњаковића, Томислава Шелебаја који тврде ко је чинио шишање Јосипа Туркаља. Сада да ухватимо појединачно нешто да, има ту доста исказа које би сада да ухватимо да предочавамо, свако од ових сведока има један део својих запажања у вези неких, ако хоћемо тако, ја могу да предочим много више исказа који нешто друго говоре. Идемо даље. Знате шта, овај суд ради до пола седам. Ево сада за пола сата да завршавамо. Изволите. Добро, господине Деветак, само да сачекамо да се овај адвокат врати. Све ће ово бити цењено једнога дана. Господине Вулета, моменат само, ова два адвоката су изашла. Изволите, господине Деветак, преко суда питања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан, Љубан Деветак.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Добар дан.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја бих волео да питате сведока, ако може да се сети, први дан, када смо се нас двојица видели, у чијем присуству, када смо се упознали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време овог догађаја или?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да, од 10. октобра, од тих дана, 10. октобра надаље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је помињао у свом исказу, 15.10. у кући таста његовога се то десило.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам чуо и запамтио шта је човек рекао, рекао је да је у присуству Драгана. Ја бих га сада питао, да ли то није било у присуству нешто раније Рудић Мирка, његовог комшије иза куће?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Није било у присуству Мирка Рудића.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Можете и Мирка питати ако не верујете.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, дај да не питамо све редом, ко ће цео свет да пита. Да ли је сведоку познато, ако сам данас добро разумео, госпођо судија, сведок је овај данас рекао да је покојни Звонко Мартиновић овај ту крај Фрковића куће, то је недалеко од њега и од те моје сестре куће, раскршћа, одвежен у ту кућу Ивице Франчишковића претучен и да је после тога преминуо, ако сам ја добро запамтио, да ли је тако сведок рекао данас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, нека потврди сведок, ако је тако рекао.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нисам чуо питање до краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Љубан Деветак предочавам да сте рекли да је Звонко Мартиновић одведен у кућу Франчишковића и да је тамо претучен.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И да је тамо после тога умро, тако сте данас рекли, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви то видели да је он тамо, ја нисам разумела да је на тај начин.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја сам видео да је он одведен тамо. Из аута дословце је избачен и угуран у двориште код Ивице Франчишковића.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам тако разумео и после тога да сте чули да је умро од инфаркта, јел тако?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Сутрадан да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Као последица те туче?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Сутрадан се чуло, молим?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Као последица тог малтретирања, тако сам ја разумео.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нисам ја ништа рекао, ни последице чега, ја сам само чуо да се причало да Звонко Мартиновић није издржао, да је срце отказало.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А јесам добро разумео да значи, довежен је из правца овога чика Мате Фрковића куће, јел тако?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, да, из улице ту где су живели Лукетићи, Ви знате која је то улица, из те улице је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А како не, то је близу мене.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Они су, молим?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је близу мене, како ме, близу куће моје сестре Драгице, моје куће, јел тако?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро и близу, на концу, куће Вашег пунца, јел тако?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел може сведок да определи време када је то било?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Пар дана након минског поља.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел сведоку стварно није познато на који начин је страдао покојни Звонко Мартиновић?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Није ми познато.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ево питам, да ли му је познато, како је страдао, добро. Ако сам добро разумео, сведок је спомињао 17.-ог навече, односно око подне, предвече да сам ја дошао и прозивао ко ће да овај, изађе овај, ко је као требао у селу од људи, а истовремено је

спомињао после тога радни некакав вод. Па га питам, да ли зна када је формиран радни вод у селу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не знам када је формиран.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам разумео.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја знам да сам ја имао радну обавезу и доловце радити све што ми се каже.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, нисам то питао.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ви знате то јако добро да сам по налогу Радојчића товарио животиње угинуле.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питао сам сведока радни вод за одржавање села, за одржавање воде, струје и то у селу, када је формиран, то сам питао?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не знам када је формиран, ја само знам да су људи издвојени тај дан, 17.-ог издвојени из дворишта и одведени они који су Вам били потребни.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, ако сам добро разумео сведок је рекао да је по Јосипа Кувеждића Пемпер дошао због тога што је био потребан као мајстор, јел тако?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако сам ја схватио то.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја сам тако Пемпера схватио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Већ 10.-ог, јел тако?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: 12.-ог, 12.10.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: 12.10.?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: 12.10.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ви сте значи два дана после 10.-ог били код овога Кувеждића, јел тако?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молио бих да се сведок изјасни, код којег је то пекара секао дрва?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Код Томе пекара.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел то једина пекара која је пекла, хајде да се не наљути сведок, крух за потребе задруге из села у то време? Јел била још која пекара у селу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, колико, па није било друге пекаре у селу у то време.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сведок може да се сети, шта је радио конкретно тог дана када је видео да возе тог несретиог Мартиновић Звонка, покојног?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Пумпао сам гориво из бачве.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, то сам разумео, ишао си кући, па ти Радовић кум, не замолио, него наредио да изгураш то и да пумпаш?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако, наредио ми, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А пре тога, јеси цео дан то радио?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ништа нисам тај дан скоро радио, седели смо испред задруге, дословце.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Где си био?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Испред задруге.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Горе испред?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Горе где је била некада месница и подрум, Ви знате где је то.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Испред радионице или прекопута старе задруге, где?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи горе, у том делу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да, да, ту сам седео, било нас је неколико тамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, немам више за сведока питања, него имам приговор, госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Под један, под један, овај, сведока сам ја упознао званично, виђао сам га издалека, како је и он сам рекао, када сам ја долазио код те сестре моје, 11.-ог када сам био, између осталих, код Пере Карапанце, Ђуре Рудића са Мирком Рудићем, његов пунац је изашао на улицу и ја ушао у двориште, замолио ме да седнем у кућу, рекао сам да немам времена, да ће бити прилике и тада ми је представио свога зета и можда смо ту причали укупно у дворишту десет минута и ја отишао. А да бих поткрепио истинитост тог мог навода, на децидирано моје питање упућено овај господину Јосипу Кувеждићу, он каже, 1991. године 10. октобра, Вулета Петар са којим сам ја био јако добар, у том смислу, не цитирам од речи до речи, може се проверити, био је недавно овде сведок, овај, дошао је рано на кафу, у сваком случају пре бомбардовања или напада на село Ловас и када је дошао Пемпер да му јави да се јави код Радојчић Милана ради потреба, да се упутио да оде код Радојчића и на моје поновљено питање.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: То није истина, господине, то Вам одмах могу рећи.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Опростите, ја само причам шта је говорио Кувеждић, молим те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Деветак, у вези тога Јосип Кувеждић шта је говорио, изричито на Ваше питање одговарао да је овај сведок био. Чак га је Жељко Крњајић питао на том претресу овде у суду, да ли је Јосип Кувеждић био код њега и човек се изјаснио и то смо мало пре у вези тога рашчистили и Ви сада поново дајете неки цитат који-

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо, хоћете дозволити да завршим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На посебно питање, господин Кувеждић Јосип одговара да је тога трена пошао овај сведок Вулета Петар са њиме својој кући, да није остао после њега у кући његове мајке и његове куће. То можете и проверити. Значи сведок не говори истину.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја сам истину рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Приговор у свему ћу да кажем а то поткрепљују и сведоци осим овог поменутог, и Иван Цоњар. Кућа од покојног Мартиновића је била срушена првих дана, човек је живео код Андрије Девчића, Андрије Мартиновића, старог човека једног, прва кућа према задружној мензи после школе и човек је ликвидиран 10.11.1991. године. Ето толико нека зна.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Опростите, нисам чуо шта сте рекли.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Биће транскрипт.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Када је ликвидиран?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Љубан Деветак прича да је у дворишту Мартиновића пронађено ово тело, јел тако сам разумела?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Није пронађено у дворишту Мартиновића, него сам ја рекао да је живео ту јер му је пре тога кућа спаљена, а убијен је код Владе Сомборца на штагљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овог Звонка Мартиновића причате.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Није истина.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: До 10.11.1991. године. Ето толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам ништа заборавио, хвала.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан свима, оптужени Девчић Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, изволите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Здраво Петре, не знам ме је чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда идите са питањима.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Шта кажете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда питања.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Слабије чујем, молим Вас па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја се извињавам. Везано ово за паљење «Борова» ја ако сам добро разумео, он је данас рекао да је група, значи 17.10.1991., група од четири, пет људи из задруге кренула у гашење пожара погона «Борово» трактором који је закачен са цистерном воде због гашења «Борова» и на пола пута сам их ја пресрео и рекао да је све изгорело и да не треба ићи и да сам им се обратио погрдно и сада да не

понављам шта је рекао. Да ли је то тако сведок рекао данас или сам ја то погрешно чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је причао, да ли има овде нешто да је нетачно?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Хтео сам да ли да допуни нешто или сам ја то тако схватио, да ли сам добро чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи Ваше питање?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Моје питање касније ће бити, ја само питам, да ли је он то данас рекао тако?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако сам рекао, да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: У централи, у централи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морамо да понављамо, то смо слушали.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро чуо сам, Петре, затим ево овако, цитирам, значи изјава његова од 26.02.1993. године, ако можете Ви да цитирате или да ја кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците само како гласи питање.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево, везано за тај погон «Борова» објашњава да је започето значи гашење пожара у једној изјави, 26.02.1993. године, па могу да цитирам шта је рекао. Значи на страни 2, Вулета каже, цитирам, «дана 17.10.1991. године када сам ујутру дошао на посао, био сам одређен заједно са групом мештана да гасим пожар у погону «Борова» Ловас. Четници су запалили погон а то ми је познато по томе што је причао Владо Бошњак који је видео цели догађај. Ја сам био распоређен само да пазим да се пожар»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате цео цитат, како гласи Ваше питање?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, само ево кратко, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање, шта?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево само да завршим, па ће уследити питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте, господине Девчићу, сада сви ћемо да читамо до краја нешто.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Знам, али како да поставим питање, молим Вас, ако не кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, како гласи питање?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Морам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, јел не можете да саставите питање да кажете?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, није проблем у питању, него морам да довршим цитат, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када нешто цитирате, у вези чега цитирате?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ево само две реченице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Завшите онда.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: «Ја сам био распоређен само да пазим да се пожар не прошири, односно наша група од четири, пет особа започела је гасити пожар. Међутим, Милан Девчић је наредио да прекинемо са гашењем пожара, јер се видело да се погон не може спасити»: То је рекао у тој изјави, значи од 26.02.1993. године. Затим, 18.05.1996. године, МКТЈ каже сасвим другачије, значи на пола пута да сам их ја пресрео и тако даље, сада да не цитирам поново тај део. Укратко ћу казатим, затим у трећој изјави од 23.10.2007. године каже да су стајали пред задругом, значи није ни започео, нити гашење и тако даље. Значи, све четири су контрадикторне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тај погон «Борово» нам није ни на који начин предмет ни оптужбе, ничега.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја схваћам Вас, међутим, ја овај кажем да он каже све четири изјаве о том истом догађају контрадикторне су, ја то тврдим, а то се може видети из самих цитата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље, то је Ваша примедба, значи различито се изјашњавао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево, могу да питам, како он зна да су четници запалили погон «Борова»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто причао, чуо од Владе Бошњакковића и тако даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, Владо Бошњак у својим изјавама не спомиње уопште погон «Борово». Сада ми није ништа јасно у том делу. Ево везано за ово што спомиње, везано за ове војне специјалце, па каже, овај у изјави од 26.02.1993. године, на страни 4, «напомињем да су у селу до 01.11.1993. године боравили нишки специјалци четници». Па онда затим у записнику од 18.05.1996. године на страни 5. Петар Вулета тврди «око четири сата 17.10.1991. године послеподне, приметио сам да је око нас све више припадника војне полиције наоружаних машинкама. Ти официри војне полиције били су припадници специјалне јединице ЈНА стационарани у Нишу. Рекли су, неки су», извињавам се, «неки су имали беле опасаче, на глави су носили шлемове од којих је на некима била петокрака»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам ја цитирала и шта сада са тим?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да питате, цитирате оно што је већ цитирано.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је у дворишту 17.10. било војне полиције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек је причао, шта сада?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Он је рекао да су били војни полицајци ван, ван дворишта, зато га питам, да ли је било у дворишту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Јел могу рећи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: У дворишту није било војне полиције, нека не меша оно што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: По чему разликује војне полицајце од обичних полицајаца?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Зато што има војну униформу, зато што има беле опртаче, бела футрола где стоји пиштољ, футрола за пиштољ.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, хвала, довољно. Колико је било војних полицајаца, колико је он видео?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, рецимо да их је било на улици десетак који су нас опколили. Отприлике, не морам ја, ја не знам точно на којем су све улазу били.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је видео неке чиновне на поменутом?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не, не сећам се.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је видео војну полицију после 18.10.1991. године у Ловасу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нисам разумео, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекао је.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нисам видео.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Ево данас је причао везано за ово да сам га ја приводио, тукао и шта ја знам, па ево да каже, овако, «ишао сам улицом са Лукетић Ивом. Испред станице милиције сам пролазио и ту је стајао Девчић и позвао мене у просторије станице милиције и ту ме питао у вези ХДЗ, страже» и тако даље и том приликом сам га ударио. Да ли смо били тада сами у просторији ти, Петре?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Сами.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Сами? Да ли га је Лукетић Иван све време чекао испред станице милиције?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Код школе.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Код школе? Значи, није испитивање дуго трајало, јел тако?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ти се сећаш колико је било, ако се сећаш.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја тебе питам молим те.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Јеси ми рекао да још Љубан има са мном обавити разговор?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Питам те везано за ово, колико си дуго остао у станици у том периоду?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Па, можда пола сата, двадесетпет минута, двадесет минута, након двадесет година се не могу сећати колико сам био.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Колико пута сам га ударио и чиме?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Пар пута, ногом

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ногом, јел тако?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако је, да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А где то, у ком пределу?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: У пределу ребара.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У пределу ребара? Па то ниси нигде рекао ни у једној изјави до сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да причате.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Нико ме није питао у којем пределу сам био ударен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте га тукли ногама, па први пут у Ријечи када је саслушан, то је рекао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се служити.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нити у једној изјави није рекао где сам га, у који предео тела сам га ударио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се изјашњавао и рекао је, тукао ме је ногама.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим Вас, па то су његове изјаве, па ја сам прочитао изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, тукао ме је ногама.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Није рекао где сам га тукао ногама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао у ребра, јел?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим Вас, ког датума је то отприлике било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то се изјашњавао, десет дана после минског поља и тако даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Е овако, значи, он у својој изјави од 1993. године исто везано за ту тучу, па каже, на страни 3 Вулета каже: «У периоду од 18. до 23.12.1993. године био сам неколико пута позван на саслушање у полицијску станицу, први пут ме је саслушао Девчић Милан а исти је био и заповедник полицијске станице САО Крајине»: САО Крајина је велики појам. «Приликом тог саслушања тукао ме ногама а од мене је тражио да наведем мештане Ловаса, Хрвате који поседују оружје и који су били распоређени на одбрани Ловаса, Кризном

штабу и тако даље. Како ја о томе нисам имао никаквих сазнања, био револтиран па ме због тога тукао». А затим у изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта значи ово цитирање сада?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, молим Вас, упоређујем изјаве његове. Ја тврдим да он не говори истину. Зато, па морам Вам цитирати изјаве, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, где различито говори, где то различито говори?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја нисам правник, ја сам лаик, па зато морам тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, и лаик може да каже, ту је изјавио овако, а тамо овако. Шта је то различито он рекао данас у односу на 1993. годину?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Поставићу питање када будем цитирао, ево кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево везано у изјави од 18.05.1996., господин иако је дао изјаву на 14 страна, нигде не спомиње да сам га ударио. У записнику од 23.11.2007. године говори поново о тучи па каже: «Једини од мештана Ловаса који ме је тукао, био је Милан Девчић. Он је знао да сам ја био на стражи код млина и да сам био и када сам ухићен, питао ме где су два шлепера «калашњикова»; ко је у ХДЗ, он је мене испитивао након минског поља, можда десет дана и тако даље».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сада?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Е сада овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то различито?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како није различито, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је различито?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како то 1993. каже да сам га тукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А тако важну радњу слабије видим, па нешто ми, таку важну радњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није споменуо истражитељима Хашког тужилаштва? Можда нисте били предмет интересовања Трибунала.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим Вас, овде на упит, да ли, судије, истражног судије, на посебно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине, очекујете да о неком догађају идентичне изјаве даје. Шта је то сада различито у вези догађаја, он тврди да сте га тукли.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо, он пред МКТЈ, значи на четрнаест страна уопште не спомиње уопште да сам га пипнуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема ту ништа различито.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како нема различито?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нигде није рекао тамода га нисте тукли, нити је тада уопште се о томе изјашњавао, можда га нико тада није ни питао или се није сетио или.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То једино да га није питао, то ми је баш чудно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова изјава од 1993. године је прва изјава која је дата пред судом у Риједи.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада је споменуо и тако даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Након три године, молим Вас, он се не сећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се не задржавамо око тога, идемо даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, просто не могу да верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ту пуно детаља и када би сваку појединост и сваки детаљ сведок овде испричао, сетио се и тако даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим Вас, ја морам да питам, видим да човек не говори истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Ваше примедбе, изнесите конкретну примедбу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево записник од 26.02.1993. Вулета Петар каже на страни 2, цитирам, «сваког дана за време обављања послова, ја сам физички и психички малтретиран од стране четника и то углавном од оних који су дошли из Србије»: Затим, у записнику од 18.05.1996. године на страни 5, Вулета каже, следеће, цитирам, «Чуо сам да су многи пребијани, али мене лично тада нико није тукао, нити сам у то време икада лично видео да је неко физички злостављан»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јесте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Зашто је 1993. говорио да је малтретиран, а 1996. каже да није тучен, молим Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, 1993. је управо споменуо да сте га Ви тукли ногама?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како се није сетио 1996. године, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте око тога да се не задржавамо. Да ли имате питања?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ево питање, зашто је 1993. године говорио да је малтретиран а 1996. године каже да није тучен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то није рекао да није тучен?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, у изјави, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево питајте сведока, како 1996. године није споменуо истражитељима Хашког тужилаштва да га је тукао Милан Девчић? Ево господине Вулета, изјасните се.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Оппростите, могу само нешто рећи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Први пут када су нас слали у шуму сећи дрва, не товарити него сећи дрва, послали су нас дванаест људи. Тај дан, ја сам увек сматрао ако треба нешто радити, ако им је за потребно да се нешто направи, онда се крене ваљда ујутру у 7 сати. Цели дан ми смо чекали да ее огласи, да се каже да се чека око 12 сати су тек рекли да се чека Љубана Деветака да се види шта ће са нама направити. Након тога смо послани у шуму са два аута пуних добровољаца са наоружањем. Када смо дошли Милан Девчић сигурно зна где је у Ловасу, код Јелаша, како су звали још од Другог светског рата минско поље, шумица, багремик је био један, увек смо звали да је то било некада као минско поље. Код тог минског поља први пут смо рушили дрва, али на тај начин када смо дошли до те шуме, прво су нас све постројили пред тракторску приколицу, ставили пушкомитраљез пред нас и држали нас тако пола сата и рекли да ће нас све ту побити. Е сада он мени нека каже, шта је то, да ли је то малтретирање или је то нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Петре, ја нисам био присутан да бих ја то знао, како, на основу чега?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Тако када кажеш да нисмо малтретирани.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То си ти изјавио, нисам ја, молим те. А након тога демантујеш. Везано за пропуснице за иселење, где је исто контрадикторне изјаве дао, записник од 26.02.1996. године на страни 4 Вулета каже, «да су 23.12.1991. године четворица четника дошла код мене у кућу, те су тражили да им предам пиштољ. Како ја исти нисам хтео предати пиштољ, један од њих ме ударио, али се умешао сусед Милан Петровић. На његову интервенцију, четници су ме пустили»:

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Милан Петровић је био на улици.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Извини Петре, само мало сачекај, молим те, «четници су ме пустили али су ми запретили да ће ме сутра убити ако им не предам оружје. Због овог догађаја одлучио сам отићи из Ловаса. Од поручника ЈНА Нандора добио сам пропусницу за себе и фамилију, те смо Ловас напустили 24.12.1991. Наведени поручник је поверовао у моју причу, те ми је дао пропусницу». Затим овде у записнику од 18.05.1996. године, Вулета ову ситуацију описује сасвим другачије, па каже: «Дана 23. септембра».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Немојте цитирати страну, дајте реците у чему је разлика, поента, у чему је разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, које су те разлике?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево, молим Вас, ја ћу дати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Не можете да читате по пола сата исказе, не можемо да пратимо. Молим Вас конкретну разлику између та два исказа хоћемо да чујемо, ако има разлике.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево, има. Овде описује везано за пропуснице, разумете ме, затим овде не описује Милана Петровића, овде каже четворица, значи четника дошла, а овде каже двојица. Овде спомиње Обрада Тепавца, а овде у другој изјави не спомиње. Молим Вас, контрадикторне изјаве тотално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нека се сведок изјасни, јесу ли ове разлике?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је децембар месец 1991. године, то није ни предмет оптужења, а друга ствар, врло су велики периоди саслушања.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Овај Тепавац, можете га питати, Обрад Тепавац је био код мене у кући са тројицом људи, када су дошли тражити пиштољ да предам, ако га не предам сутрадан, да ће ме убити. То ми је дословце речено тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Мислим, ако он може такве лажи да прича, молим Вас, па могу ја да га исконтролишем са питањима, ако је то могуће, ако није могуће, онда ми реците, немаш право на контролна питања и здраво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не можете сада пола сата да читате, реците, разлика је та, у том исказу рекао то, а не сада да читате сада по пола сата.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Знам, госпођо, али преко таквих као што сам ја и тако даље, он остварује своје пензије и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте молим Вас конкретно, ако имате још питања, а не да ту причате.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми Петре, да ли си имао брата рођеног?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Јесам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А реци ми, где ти је брат погинуо?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: У Вуковару.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је био припадник Збора народне гарде?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Вероватно је.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Вероватно јесте, јел тако?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Е хвала ти лепо.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Могу ли само знати, због чега мог брата спомиње сада овде?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Зато што ти је погинуо у Збору народне гарде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то врло битно за предмет?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Мој брат је са поносом погинуо у Збору народне гарде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве везе има, господине Девчићу.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ви сте га убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његов брат и Збор народне гарде, да ли је његов брат био у Ловасу, да ли је учествовао у одбрани села? Да ли јесте или није?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Мој брат је живео у Борову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његов брат живи у Борову Селу и какве сада то везе има.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Не у Борову Селу, у Борову насељу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете се вратити. Да ли има даље питања? Зоран Косијер.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Вероватно имају сазнања како ми је брат убијен.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Окривљени Зоран Косијер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Поставио бих сведоку питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда само.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро, преко суда, да ли му је познато, колико је мештана Ловаса било у Збору народне гарде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могу да пратим, док разговара члан већа и адвокат. Изволите.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли је сведоку познато, колико је мештана села Ловаса било у Збору народне гарде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате таквих сазнања?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја на то питање нећу одговарати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Да ли имате таквих информација да су Ваши мештани били у Збору народне гарде? Имате ли таквих сазнања?

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ја сам на то питање већ одговорио да их је било десетак можда који су били.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Десетак? Да ли могу да прочитам или само да кажем број или да прочитам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете ништа да прочитате и да кажете број. Ако имате неки доказ, приложићете, а не можете да сведочите.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро. Да ли Вам је познато да је једанаест мештана Ловаса погинуло у Вуковару од 14.09. до 21.11.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, нема никаквог значаја за овај предмет оптужбе. Хоћемо сада да истражујемо ко је где погинуо широм Хрватске?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Госпођо моја, ништа онда, нека Вам је Бог у помоћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема више нико питања од оптужених? Добро, господине Вулета, хвала Вам што сте се одазвали и на овај начин.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Могу само нешто рећи, госпођо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, ако имате још нешто да додате.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Ево видите овако, мене је господин истражитељ из Хага саслушавао три дана, а ја сам овде требао све сажети у року од три сата, ја то нисам могао. Само та примедба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумљиво је да не можете, неко ко је испитиван пет, шест, десет пута догађај да исприча на идентичан начин. Хвала Вам што сте дошли.

Сведок ПЕТАР ВУЛЕТА: Молим.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 18 часова и 30 минута и биће настављен дана

*28. априла 2009. године,
са почетком у 14 часова и 30 минута.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево само да се одјавимо са Жупанијским судом у Вуковару.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да ли исто видеоконференцијском везом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто видеоконференцијском везом, сведок Томислав Шелебај је сутра по програму.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА